

Диво порятунку: 4-сантиметровий осколок снаряда влучив у праву легеню 13-річного Святослава

с. 8

Фото з сайту suspilne.media.

Магнітні бурі у липні с. 12

Цікава

ГАЗЕТА *на вихідні*

22 червня 2022 року №23-24 (236-237) Ціна 7 грн

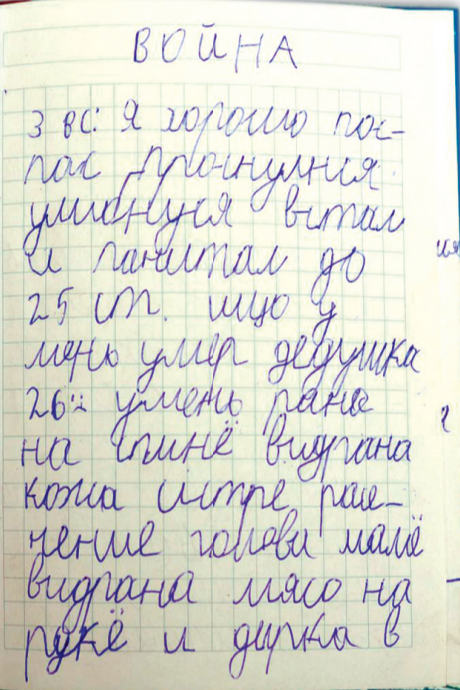

● **ДО СЛІЗ**

Фото із сайту fakty.ua.

Олена Кравцова разом із 9-річним сином Єгором і 15-літньою донькою Веронікою жили в Маріуполі неподалік заводу «Азовсталь».

Хлопчик написав у щоденнику про поранення, які вони отримали після обстрілів.

«Мої собачки тепер на Небі. І дідусь також»: 9-річний автор знаменитого «Маріупольського щоденника» вирвався з окупації

«У мене померли дві собачки, бабуся Галя та улюблене місто Маріуполь». Ці пронизливі рядки зі щоденника 9-річного Єгора Кравцова облетіли не лише українські, а й світові ЗМІ. У Маріуполі під обстрілами, на межі життя і смерті Єгор із матір'ю та сестрою провели сто днів — і лише недавно змогли вибратися на вільну від російських окупантів територію Запорізької області

Катерина КОПАНЕВА

«У МЕНЕ ТЕЖ БУЛИ РАНИ, АЛЕ Я ЇХ НЕ ПОМІТИЛА. ДУМАЛА ЛИШЕ ПРО ТЕ, ЯК УРЯТУВАТИ ДІТЕЙ»

Щоденник Єгора починається з написаного великими літерами слова «ВІЙНА». Далі хлопчик пише, як він «добре поспав, прокинувся, усміхнувся», а потім прогрімилі вибухи. Вибухи та обстріли не припинялися всі сто

днів, протягом яких сім'я Єгора знаходилася в Маріуполі в будинку, від якого десять хвилин пішки до заводу «Азовсталь».

— Син не казав, що веде щоденник. Я знайшла його випадково, — розповіла мама хлопчика Олена. — Побачила блокнотик, зазирнула і довго плакала... Єгорові лише дев'ять, але за три місяці війни він так подорослішав... Маленький дорослий чоловік. При нас із донь-

Думаю, що і щоденник він почав вести тому, що більше не міг усе тримати в собі.

кою намагається не плакати. Навіть у перші дні після того, як ми отримали поранення, і у Єгора була глибока рана на спині, він мужньо терпів біль. Плакав тільки ночами, коли ставало зовсім нестерпно. Досі часто каже: «Ой, мам, хотів щось сказати. Але не буду, щоб тебе не засмучувати». Думаю, що і щоденник він почав вести тому, що більше не міг усе тримати в собі.

● **СЕРЦЕ, ВІДДАНЕ УКРАЇНІ**

Фотоколаж із сайту 24tv.ua.

«Красивий, як молодий Бог. Харизматичний інтелектуал. Українець. Герой», — так сказав про Романа товариш сім'ї письменник Андрій Любка.

Загиблий воїн заповів гроші на капелу бандуристів та сайт про історію

Війна забирає найкращих: Україна оплакує загибель 24-річного активіста з Києва Романа Ратушного (на фото). Він був добровольцем, служив у розвідці 93-ї механізованої бригади ЗСУ «Холодний Яр». Загинув під Ізюмом 9 червня, однак забрати його тіло з ворожої території вдалось лише 13-го...

Розповідь про Героя — на с. 3

● **УСІМ СМЕРТЯМ НА ЗЛО**

Фото із сайту fakty.ua.

Бійця Нацгвардії Дмитра із позивним Фін знайшли неприютним львівські десантники.

Військовий Робінзон: «Щоб вижити, я дві доби під палючим сонцем пив гнилу воду з болота»

Закінчення на с. 8

Неймовірна історія на с. 11

● «ВАТА»-ШОУ

Фото із сайту youtube.com.

Її сльози так нагадують крокодилячі...

Згадала про рідне місто: Лобода приїхала на «екскурсію» в Ірпінь

Співачка, яка весь час виступала в Росії, повернулася до України

з міста. «...Я не знаю, що має статися, щоб УКРАЇНЦІ пробачили все те, що відбувалося тут!... Ірпінь. 112-й день війни», — написала співачка.

Світлана Лобода відома тим, що виступала у Кремлі у 2018 році. У Москві вона сказала про російську «Премію МУЗ-ТВ»: «Это лучшая премия нашей страны».

Тож язик не повертається навіть назвати її українською співачкою. І дуже дивно, що з цією запродакною зустрічається мер багатостраждального міста. Якщо Лобода раніше відверто плювала на українців та війну, то чого зараз ми маємо вірити її крокодилячим сльозам?

Василина СМЕТАНА

Світлана Лобода зустрілася з мером Ірпеня Олександром Маркушиним та подивилася на руйнування, яких завдали окупанти. Про це артистка повідомила в Instagram. Маркушин разом із Лободою відвідали підірваний міст на Новоірпінській трасі, оглянули зруйновані будинки. Також співачка поговорила із місцевими жителями та сфотографувалася з дітьми. Окрім цього, вона виклала у свій профіль відео

● ОЦЕ ТАК!

Нардепу-колаборанту під час війни виплатили 78 тисяч гривень із держбюджету

Виключений із «Слуги народу» народний депутат, зрадник із Херсона Олексій Ковальов (на фото) під час війни отримував від держави компенсації за оренду житла

Василь КІТ

За січень — квітень йому заплатили майже 78 тис. грн. Про це свідчать дані, які опубліковані на сайті Верховної Ради. За січень Ковальов отримав 20,1 тис. грн компенсації, за лютий — 18,2 тис. грн, за березень — ще 20,1 тис., і за квітень — 19,5 тис. грн. Варто зазначити, що виплата здійснюється у місяці, наступному за періодом компенсації. Тобто гроші за січень Ковальов отримував у лютому, а за лютий — уже у березні. Таким чином, більша частина виплат нардепу здійснювалася вже після початку повномасштабного вторгнення росії в Україну.

І таких, як Ковальов, і нині «під куполом» вистачає.

ФОТО: ОЛЕКСІЙ КОВАЛЬОВ / UKRINFORM

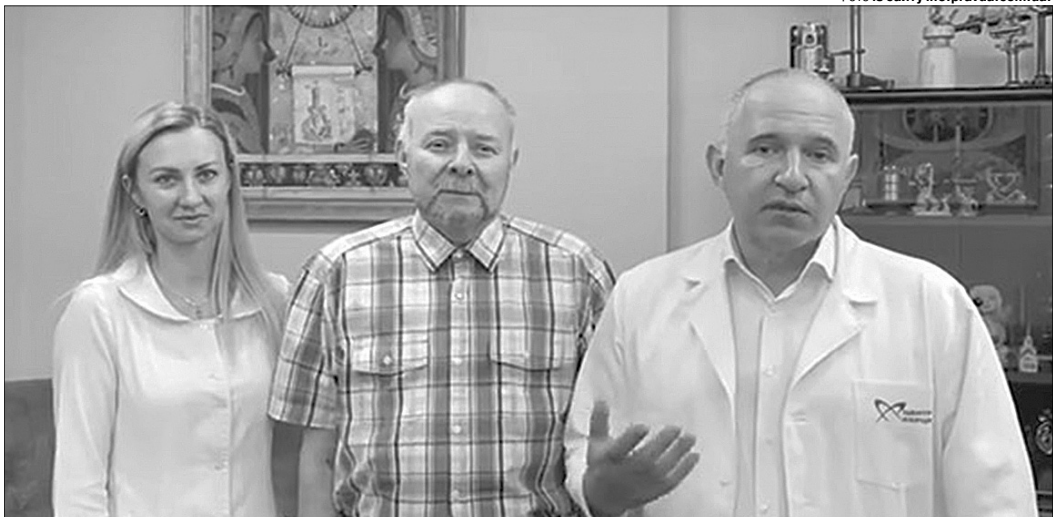
ДО РЕЧІ

Наприкінці 2021 року Олексій Ковальов купив «4 канал», який після цього швидко поміняв редакційну політику на провладну. Тобто, «аграрний барон» Ковальов займав непересічне місце в партії «Слуга народу», оскільки саме йому доручили створити фактично партійний канал. Після зміни власника з «4 каналу» пішов ведучий програми «Прямим текстом» Остап Дроздов. Журналіст заявив, що не вписується в пропагандистський формат провладного ЗМІ».

Олексій Ковальов повернувся на тимчасово окуповану Херсонщину 16 квітня. Аргументував він це роботою з виборцями та власним бізнесом. А згодом написав у фейсбуці, що «росія тут (на Херсонщині. — Ред.) назавжди».

● ІСТОРІЯ ПОРЯТКУ

Фото із сайту life.pravda.com.ua.

Микола Медведєв (у центрі) дякує лікарям за порятунок, а усі разом — і медики, і пацієнти — дякують нашим воїнам, які визволили чоловіка з полону, прогнавши рашистів.

В Україні чоловікові двічі пересадили серце

Операцію Миколі Медведєву зробили в Інституті серця Міністерства охорони здоров'я

Лія ЛІС

Як розповів керівник медзакладу Борис Тодуров, півтора року тому чоловікові імплантували механічне серце, оскільки у нього був постінфарктний кардіосклероз із дуже вираженою серцевою недостатністю. «І ось після 1,5 року знайшовся донор, і 3 тижні тому ми провели трансплантацію. Це була дуже

важка операція, завжди після механічних сердець багато спайок та проблем», — каже лікар.

Штучний орган живиться від батареї, яка постійно носить у сумці з собою, і потребує підзарядки.

Під час війни Микола Володимирович опинився в окупації під Києвом, де періодично викидали світло. Однак чоловік зміг виїхати і отримати нове серце фактично на свій день на-

У нього був постінфарктний кардіосклероз із дуже вираженою серцевою недостатністю.

родження. «19 травня був день народження, а 21-го мені поставили новий життєвонеобхідний орган», — говорить пацієнт.

Наразі чоловік каже, що почуває себе непогано і готується їхати додому.

● СМЕРТЬ ОКУПАНТАМ!

Сучасні «тачанки Махно»: військові отримують багі «Мамай»

Фото із сайту glavcom.ua.

Озброєній до зубів московській орді українці відповідають креативними рішеннями.

Незабаром має розпочатись серійне виробництво цих авто для ЗСУ

Василь КІТ

В Україні винахідники створили тактичний багі, призначений для використання в умовах бойових дій. Ці легкі машинки мають підвищену прохідність. «Мамай» бере на борт до чотирьох осіб, є місця кріплення

Фото із сайту ukreporter.com.ua.

для кулемета та місця під два Javelin. Багі може також мати тент та відкидне скло. Головне призначення цього тактичного всюдихода — розвідка, доставка боекомплекту, вогнева підтримка, евакуація поранених тощо.

Автор цього проекту Тарас Крайник повідомляє, що після залучення фінансування буде розпочато серійне виробництво багі. Сподіваємось, спонсори знайдуться і новітня «тачанка» служитиме нашим військам.

● НАРЕШТІ!

Київ запроваджує візовий режим із московією

То його ще, виявляється, не було...

Леонід ОЛІЙНИК

Президент Володимир Зеленський повідомив, що з 1 липня 2022 року Україна запровадить візовий режим в'їзду для громадян РФ. Глава держави додав, що це питання опрацювали для «протидії безпрецедентним загрозам національній безпеці, суверенітету й територіальній цілісності України».

За інформацією ЗМІ, якщо росіянин в РФ захоче поїхати в Україну, то має звернутись у візовий центр, якщо за кордоном, то повинен з'явитись в українське посольство й отримати там візу.

І правильно. Хоч можна й було взагалі заборонити росіянам в'їжджати в Україну. Не... тут шастать.

● **СЕРЦЕ, ВІДДАНЕ УКРАЇНІ**

Фото із сайту vechirniy.kyiv.ua.

«Переконаний, ім'я Романа буде увіковічене в назві вулиці в Києві. А також житиме його справа захисту зелених зон Києва. Зокрема Протасового яру. Мрія Романа здійсниться — Протасів яр залишиться зеленою зоною його рідного і улюбленого міста», — пообіцяв Віталій Кличко під час прощання з Героєм, Воїном, Людиною Світла.

Загиблий воїн заповів гроші на капелу бандуристів та сайт про історію

Закінчення. Початок на с. 1

Василь КІТ

Смерть Романа стала шоком для дуже багатьох українців, адже, незважаючи на молодий вік, він був надзвичайно відомим та авторитетним діячем у середовищі патріотичних активістів. Роман Ратушний заснував рух «Захистимо Протасів Яр» і разом з однодумцями зумів не допустити забудови висотками зеленої зони у центрі Києва. Хлопцєві неодноразово погрожували і він навіть був змушений переховуватись. У березні 2021-го Роман був неправомірно арештований після акції протесту під Офісом Президента, коли прибічники Сергія Стерненка палили фаєри, розбили скло у дверях і обписали стіни.

«Ромчик був кращим із нас, відчайдухом, який завжди був першим в будь-якому бою і ніколи не проявляв страху. Так сталося, що в його останньому бою він був в розвіддозорі в складі бойової групи і загинув під час виконання завдання... Попри цю важку втрату, ми продовжимо справу Романа, ми продовжимо змінювати й розбудовувати наше суспільство, нашу країну, ми продовжимо боротися за Велику Соборну Україну. Ми обов'язково розбудуємо парк у Протасовому яру. Парк, де на честь Роми висадимо дуб. Парк, який, впевнені,

буде носити ім'я Романа Ратушного», — обіцяють його побратими та посестри з організації «Захистимо Протасів Яр».

20 травня Роман Ратушний оприлюднив на своїй сторінці у соціальній мережі допис, який вже назвали заповітом. Це була максимально відверта, оголена правда про нашу війну з росіянами:

Просто запам'ятайте: чим більше росіяни вб'ємо зараз, тим менше росіяни доведеться вбивати нашим дітям.

«Усі хто дивляться і ретранслюють Максима Каца, Невзорова, Собчак, Тінькова, Дудя, кліп Земфіри та будь-кого, у кого є російське громадянство, — автоматично мають вважатись тупими дегенератами, яких треба викидати з України. Допоки Збройні сили вбивають русню на фронті, ви не здатні вбити русню в собі. Ви нікчемні, як ті жаби, що намагаються підливати воду у висухне болото», — написав Роман і додав:

«Просто запам'ятайте: чим більше росіяни вб'ємо зараз, тим менше росіяни доведеться вбивати нашим дітям.

Ця війна триває більше трьох сотень років. Коли ми її програємо, ми стаємо гарматним м'ясом для росіян. Коли ми її виграємо — ми отримуємо час на відпочинок до наступної фази цієї війни».

...Свої «бойові» гроші Роман Ратушний заповів на українську справу, зокрема, на підтримку капели бандуристів, Будинку-музею Шевченка, на розвиток таких інтернет-видань, як «Новинарня» та «Історична правда». Головний редактор сайту «Історична правда» Вахтанг Кіпіані повідомив, що вже отримав від матері Романа — відомої письменниці і журналістки Світлани Повалєвої — кошти (батько героя — журналіст і активіст Тарас Ратушний також у ці дні захищає Україну зі зброєю в руках на Сході. — **Ред.**)

«...Я ридав. Роман Ратушний був моєю персональною надією на зміни в місті і країні. Руські вбили цю надію. Світлана Повалєва сказала мені, що її син поважав те, що робимо ми. І в якості виконання його заповіту сьогодні на мою картку прийшли гроші від Романа і його друзів. І я знову плачу. Ми зобов'язані відпрацювати цю довіру», — сказав Кіпіані. За його словами, редакція встановить кілька премій імені Романа Ратушного для молодих авторів за публікації про історію Києва та збереження історичної спадщини столиці.

Вічна слава і пам'ять українським Героям, полеглим у боротьбі з рашистською нечистю!

● **ЦІЛОМ ТЕМНО**

Замах на Зеленського: розкрили перші подробиці

До теракту були залучені диверсійно-розвідувальні групи

Василь КІТ

Правоохоронці підрозділів Міністерства внутрішніх справ спільно з СБУ ще у березні запобігли терористичному акту щодо військово-політичного керівництва України, заявив перший заступник міністра внутрішніх справ України Євген Єнін в ефірі національного телемарафону. «Те, про що ми говоримо, трапилося на початку березня цього року. Подальші деталі ми повідомимо уже після нашої перемоги, коли про це все дійсно можна буде розказати більш детально», — сказав він.

Відомо, що до теракту були залучені диверсійно-розвідувальні групи (ДРГ) як із числа громадян РФ, так і їх пособників з-поміж громадян України. «На сьогодні ми можемо говорити про знешкодження понад 90 ДРГ. Сукупно це понад 820 осіб затриманих, які обґрунтовано підозрюються в здійсненні розвідувально-диверсійної діяльності проти нашої держави», — розповів Єнін. Він зазначив, що ДРГ мали різні завдання, склад та підготовку. Деякі ДРГ налічували до 20 осіб, деякі складалися з однієї або двох людей, маючи на меті вбивство військово-політичного керівництва нашої держави, вчинення терористичних актів поблизу об'єктів критичної інфраструктури, в тому числі в середині урядового кварталу.

На уточнене запитання, чи був це замах саме на Президента, Єнін відповів: «Так, однією із задач, яка стояла перед цією особою, було вчинення замаху на вище військово-політичне керівництво нашої держави».

● **БОЖЕВІЛЬНІ...**

Окупанти використовують Запорізьку АЕС як... військову базу

За словами президента держкомпанії «Енергоатом» Петра Котіна, росіяни розмістили там важку техніку — вантажівки, танки та БМП

Наталка ЧОВНИК

«Окупанти не втручаються в роботу АЕС, але вони там укріплюються, риють окопи, використовують станцію як військову базу», — сказав Котін. Водночас він запевнив, що окупанти не зможуть постачати з окупованої електростанції електроенергію в крим і росію. «Говорити можна все що завгодно, але станція працює в іншому частотному режимі й не під'єднана до енергосистеми росії та криму», — сказав він.

Нагадаємо, 10 червня був відновлений зв'язок між серверами Запорізької АЕС із контролю за ядерним матеріалом та МАГАТЕ. Зв'язок було втрачено 30 травня 2022 року, коли російські окупанти відключили в Енергодарі Vodafone. А саме із цим мобільним оператором Міжнародне агентство з атомної енергії має контракт на передачу даних.

Раніше стало відомо, що окупанти заборонили керівникам Запорізької АЕС залишати Енергодар. Також повідомлялося, що російські загарбники прикрили від сторонніх очей обстріляні ними при захопленні будівлі навчально-тренувального центру Запорізької АЕС. Уздовж периметра окупанти вирили окопи.

Варвари XXI століття. Як, втім, й усіх інших часів...

ПОЗИЦІЯ

Фото із сайту unian.ua.

Керівник Центрального штабу «ЄС» захищає Україну на південному сході.

Боєць ВСУ Турчинов: «Сьогодні в Україні вирішується доля всього світу»

На нашій території йде війна цивілізацій

Ольга СОКОЛОВА

Сьогодні саме в Україні вирішується не тільки доля нашої держави, а й усього цивілізованого світу і, в першу чергу, — доля Європи. Про це сказав секретар РНБО у 2014–2019 роках Олександр Турчинов (на фото), керівник Центрального штабу партії «Європейська Солідарність», військовослужбовець ЗСУ, який захищає сьогодні Україну на південному сході.

За його словами, те, що відбувається зараз, — це війна цивілізацій, «війна з ординською навалюю, з орками, у яких немає ані моралі, ані традицій, ані відповідальності». «Коли ми разом зможемо їх зупинити, переламавши їм хребет, ми на багато років наперед убезпечимо і світ, і Європу від потенційної небезпеки та агресії», — резюмував Турчинов.

УНІКАЛЬНИЙ ВИПАДОК

Ракети «Нептун», якими тепер топимо російські кораблі, врятували... мисливці

На другий день повномасштабного вторгнення, 25 лютого, семеро хоробрих чоловіків із Житомира вивезли понад тисячу одиниць боєкомплекту з-під носа у ворога

Христина ВЕЛИЧАНСЬКА, Дмитро ПОЛІЩУК

Двома вантажівками вони дісталися до складів з озброєнням, за кілька кілометрів від яких уже були позиції російських військ. Історію про героїв розповіли на телеканалі ICTV. Це просто щастя, що серед врятованих боєприпасів були ракети та комплектування до таких сучасних і вкрай необхідних видів озброєння, як «Стугна-П», «Корсар», «Вільха» та «Нептун».

А організував усе житомирський мисливець Віктор Олійник. «Я прийшов до своїх хлопців і кажу: «Є робота, але робота дуже ризикована. Пояснив їм ситуацію, і всі сказали однозначно, що їдемо», — пригадує Віктор. Чоловіки знали, що на ці цехи вже полювали окупанти. Через імовірність захоплення та ракетні удари по військових об'єктах у відчайдухів були мізерні шанси навіть дістатися до підприємства. Але вони доїхали і почали вантажити.

Причому загроза була не лише із неба, оскільки під час перших рейсів екіпаж на своєму шляху зустрів російську ДРГ. «В принципі, ми вже повинні були по них стріляти, але було незручно, тому що водій сидів збоку. Ми по рації одразу передаємо фурі: «Сергій, дави їх». І Сергій на повороті затискає цей бус — і ми колоною проходимо на швидкості. Чудо відбулось», — розповів Вадим Олійник.

Спочатку чоловікам вдалось вивезти понад тисячу ракет до унікальних протитанкових комплексів «Стугна-П» та «Корсар». Потім було ще шість успішних виїздів — по ракети до системи

«Чудо відбулось», — говорить житомирянин Віктор Олійник про організовану ним спецоперацію.

залпового вогню «Вільха» та комплектування до «Нептунів».

250-кілограмові снаряди до «Вільхи» вантажив 80-річний дідусь, який колись працював на складі електриком і під постійними обстрілами керував краном. «Він підбігає до дверей, тримається за серце і каже: «Все, хлопці, не могу». Я розумію, що треба вантажити, кажу: «Діду, треба, ідемо, у мене двоє дітей, ти вже старенький, але давай — разом ми зараз усе зробимо», — згадує Віктор Олійник.

Після завантаження боєприпаси довелося везти майже два десятки кілометрів трасою Київ — Ковель, яку на той час активно прострілювали російські війська. Заповнені боєприпасами вантажівки їхали повільно та з вимкненими фарами.

А невдовзі після того, як майже все було вивезено, у порожні склади прилетіли ворожі ракети.

Зараз чоловіки кажуть, що тепер найприємніше для них — дивитись відео з передової, як їхніми боєприпасами зни-

щують російську техніку та наближають перемогу.

Та що там казати, один потоплений флагман російського флоту на Чорному морі крейсер «Москва» чого вартий! Дякуємо, хлопці!

ДО РЕЧІ

Житомирські мисливці — далеко не єдині звичайні українці, які безстрашно протидіяли окупантам на свій страх та ризик. Так, мешканець села Пироговичі на Київщині Віталій «Долар» на початку повномасштабного російського вторгнення разом із односельцями вкрав у росіян «Урал» і перегнав його на безпечну територію. Причому їхав як манівцями, так і нахабно проскоктив на швидкості рашистський блокост — ті так і не зрозуміли, хто за кермом. Як виявилось, машина була під зав'язку заповнена зброєю! Чоловіки тиждень ховали цей транспорт, а потім передали українським захисникам.

НАРЕШТІ!

Культурний фронт: 3:0 на користь України

19 червня Верховна Рада прийняла три важливі закони, спрямовані на боротьбу проти окупантів на культурному та інформаційному напрямках

Ольга СОКОЛОВА

Про них розповів народний депутат з фракції «Європейська Солідарність» Микола Княжицький (на фото) у Facebook.

«По-перше, ми підтримуємо видання і розповсюдження українських книжок (проект № 6287). Для цього пропонуємо встановити пільги для книгарень, в яких продаються переважно україномовні ви-

Книгарні, в яких продаються лише україномовні книги, можуть отримати від держави компенсацію витрат на оренду.

«Ситуація, коли книги французьких чи англійських письменників видаються в Україні виключно російською мовою, має назавжди відійти в минуле».

дання. Допускається продаж книг, виданих мовами корінних народів України (наприклад

кримськотатарською) та офіційними мовами ЄС, — повідомив він. — Книгарні, в яких

реалізують лише україномовні книги, можуть отримати від держави компенсацію витрат на оренду. Але у випадку, якщо в асортименті вони з'являться наприклад російською мовою, ніякі пільги не надаються, а якщо були надані до того, їх доведеться повернути. Тож сподіваюсь, україномовної літератури найближчим часом буде в книгарнях більше».

«Іншим законопроектом (№ 7459) ми забороняємо імпорт та продаж книжок з росії і білорусі без спеціального дозволу. І додатково встановили правило для іноземних авторів: якщо вони хочуть видавати і продавати свою літературу в Україні, то можуть це зробити лише в україномовному перекладі. Або мовою оригіналу, наприклад англійською. Ситуація, коли книги французьких чи англійських письменників ви-

даються в Україні виключно російською мовою, має назавжди відійти в минуле, і наш закон в тому посприяє», — вважає Микола Княжицький.

«Третій законопроект (№ 7273-д) запроваджує більші квоти на україномовну музику в ефірі. Української стане значно більше, — констатує народний депутат. — Також заборонені будь-які гастролі переважної більшості російських виконавців та використання їхніх пісень на всіх платформах у країні. Дозволені будуть лише ті, хто підпише декларацію про підтримку суверенітету і територіальної цілісності України».

«Заборонили «акустичний тероризм» і тепер водій маршрутки не матиме права ставити свою улюблену пісню, якщо хоча б один пасажир сказав «ні», — зазначає Княжицький.

Фото із сайту galinfo.com.ua.

● ПАНТЕОН ГЕРОЇВ

«Якщо артилерія — бог війни, то він — бог артилерії»

Герой України полковник Роман Качур. Повний кавалер ордена Богдана Хмельницького. Командир 55-ї окремої артилерійської бригади «Запорізька Січ»

Олександр ШУЛЬМАН

Він із тих командирів, про кого підлеглі завжди відгукувалися у найвищих ступенях пошани: «Якщо артилерія — бог війни, то він — бог артилерії». Такі слова треба заслужити. Сам про себе комбриг каже: «Моє хобі поєдналось із професійною діяльністю. Є такі щасливчики, і я належу до них. Я люблю артилерію, займаюсь цим, роблю все для її розвитку на своєму рівні. 55-та бригада задає темп розвитку артилерії ЗСУ. Всі нагороди командира — заслуга його колективу. Це зворотний процес. Командир формує, вчить колектив, задає вектор руху».

Роман Качур народився на Сумщині, після школи вступив до Сумського інституту ракетних військ і артилерії ім. Богдана Хмельницького, який закінчив у 2005 році. З дитинства мріяв займатися справжньою чоловічою роботою. Він — з нової генерації українських офіцерів, з тих, хто не служив жодного дня у радянській армії.

Бійці «Запорізької Січі» неодноразово були серед переможців конкурсу на найкращу артилерійську (мінометну, причіпну, самохідну, реактивну, протитанкову) батарею ЗСУ.

Щодо вимог до підлеглих на війні, комбриг відповідає впевнено: — Вони прості: чесність, порядність, постійне підвищення своїх професійних навичок та рівня фізпідготовки. Ну й тримати високе звання

Запорукою успіху вважає підготовлений особовий склад, озброєння та військову техніку. Про вишкіл своїх підлеглих говорить коротко: — І вдень і вночі, у будь-яку пору року та за будь-якої погоди ми готувалися до активної фази війни. Підготовка дала свої плоди. Високий бойовий дух особового складу, який у повному обсязі опанував військову роботу, свої артсистеми та засоби артрозвідки, стали запорукою успіху, зупинення противника на усіх напрямках та його розгрому.

Артилерія — це колективний рід військ, колективна робота, тому тут питання не до сержанта чи до солдата, а до колективу, розрахунку гармати, засобу артрозвідки — все працює в поєднанні. Так, ми в роботі поєднуємо натівські комплекси зі ще радянськими розробками системи, а також використовуємо українські новітні розробки.

Близько половини особового складу бригади мають досвід війни на Донбасі, для інших «гаряча фаза» почалась зараз, у лютому 2022-го.

Фото із сайту armyinform.com.ua.

Роман Качур — представник нової генерації українських офіцерів, з тих, хто не служив жодного дня у радянській армії.

Бійці «Запорізької Січі» неодноразово були серед переможців конкурсу на найкращу артилерійську (мінометну, причіпну, самохідну, реактивну, протитанкову) батарею ЗСУ.

Щодо вимог до підлеглих на війні, комбриг відповідає впевнено:

— Вони прості: чесність, порядність, постійне підвищення своїх професійних навичок та рівня фізпідготовки. Ну й тримати високе звання

— Нині отримали озброєння від західних партнерів. Воно вже в дії, використовується за призначенням. Воїни бригади опановують його за дуже короткий термін, до однієї доби, — підкреслює офіцер.

воїна 55-ї бригади. Наші підрозділи цілодобово здійснюють вогневе ураження ворога, який ступив на нашу землю, знищують супостата. Для мене всі вони — цілі, їхня поведінка не має значення, усі вони будуть знищені. Підрозділи 55-ї бригади не відчують проблем з боку артилерії противника. Це також свідчить про нашу підготовку. Ми диктуємо свої умови щодо

артилерійських дуелей, і, як наслідок, противник відтягує свої сили на більші дальності. Ворог нас боїться. Зараз є така тенденція, що ми починаємо його вишукувати, виманювати, аби уразити.

На моє запитання «Що для вас особисто було найважчим з 24 лютого по сьогодні?» Роман Володимирович відповідає:

— Крім бойових втрат побратимів — важкого нічого немає. Ми робимо якісно свою роботу й отримуємо від цього задоволення. Нині одержали озброєння від західних партнерів. Воно вже в дії, використовується за призначенням. Воїни бригади опановують його за дуже короткий термін, до однієї доби, це реально. Новітні зразки ефективні, тільки позитивні відгуки. Це французькі CAESAR й американські M777.

Вражаємо всі можливі цілі без виключення: від переднього краю до позицій вглибину. Постійно, в якій послідовності виявляємо, так і знищуємо, у режимі нон-стоп. Пріоритет ставимо на ворожу артилерію — щоб не заважала потім знищувати піхоту, розвалювати опорні пункти, райони зосередження. Логічно вибудовуємо послідовність вогневого ураження й «розриваємо їх на молекули». Не маю сумніву у потужності нашої бригади і в остаточній перемозі України над росією у цій війні. Раз і назавжди.

Джерело: armyinform.com.ua.

● ДУМКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ
«Живу одна, як перст, а дуже б хотілося з кимось спілкуватися»

Здрастуйте, шановна редакціє!

Мій лист може здатися вам дивним, але, будь ласка, зрозумійте мене і поставтеся до нього серйозно. Зараз війна, усім людям велике горе. Більшість ваших читачів, напевно, мають рідню, а значить, підтримку і розуміння. Я ж сирота, живу одна, як перст, на білому світі. Не маю до кого слова сказати. А дуже б хотілося з кимось спілкуватися. То я й подумала: можливо, є десь люди, які опинилися в схожій ситуації? Бо ж українці повинні підтримувати одне одного в такій страшній біді. Маю надію на вашу газету і щиро прошу: допоможіть мені знайти душевну радість.

Людмила ЗИМА,
с/мт Полянка Баранівського району Житомирської області.

● БОЛЮЧИЙ ФАКТ

Приблизно 10 тисяч убитими та майже 30 тисяч пораненими втратила українська армія від початку повномасштабного вторгнення російської армії в Україну. Про це повідомив радник керівника Офісу Президента України Олексій Арестович.

● ПРЯМА МОВА

Геннадій ТРУХАНОВ, мер Одеси, нарешті «прозрів» щодо «руська міра»:

Триває четвертий місяць кровопролитної війни з російськими окупантами. День за днем українці відстоюють своє право жити у вільній та незалежній країні. І з кожним днем слова «братній народ» мають дедалі лицемірніший і цинічніший вигляд. Одеса зазнала своїх втрат у цій війні. І ми не бажаємо мати нічого спільного з державою, яка сьогодні намагається стерти наше місто, нашу країну з лиця землі. Зокрема, ідеться про назви одеських вулиць, які ніяк не пов'язані з історією Одеси! Вважаю, що такі вулиці, як Новомосковська, Бородинська, Курська, Воронезька, Чапаєва та інші, мають бути перейменовані!.. Я вважаю, що в Одесі може — і має! — з'являться вулиця Героїв Маріуполя, площа Великобританії. І, звісно ж, ми створимо на місці скверу Воїнів АТО великий меморіал, де буде увічнено імена всіх одеситів, хто поклав своє життя за Україну! Дякую всім одеситам за єдність та підтримку. Усе буде Україна!

Підпишіться на наш Telegram-канал

● **ГЕРОЯМ СЛАВА!**

Фото із сайту glavred.net.

Прикривав відхід побратимів

У Сіверськодонецьку загинув воїн із Британії Джордан Гетлі (на фото)

Ольга СОКОЛОВА

У Головному управлінні розвідки Міноборони України повідомили, що це сталося під час битви за Сіверськодонецьк — загін, в якому перебував Гетлі, вступив у бій із російським спецназом, який вів наступ під прикриттям танків. «Було багато артилерії та бронетанкових підрозділів, ми вступили у контакт із російським спецназом, Джордан залишився у небезпечній будівлі, щоб забезпечити нам прикриття вогнем. До нас наближався танк Т-72 і шанси на виживання були мінімальними», — розповів побратим Гетлі, ветеран канадської армії Антон.

Він також повідомив, що прикриття Джордана дало змогу групі відійти в безпечне місце та продовжувати виконувати бойове завдання. «Перебуваючи під шквальним вогнем російських військ, спецпризначенці винесли тіло воїна подалі від російських військ. Розвідники знали, що Джордан теж ніколи б не залишив на полі бою жодного з них», — додав побратим Гетлі.

Зазначимо, що Джордан залишив британську армію у березні цього року, щоби допомогти Україні. Крім безпосередньої участі у боях, він навчав українських військових. «Потрібно мати неабияку мужність, щоб покинути дім і вирушити за тисячу миль захищати те, у що віриш. Просто тому, що так каже серце. Тому що не можеш дивитися на зло. Джордан Гетлі був справжнім героєм», — відреагував на сумну звістку радник керівника Офісу Президента Михайло Подоляк.

До речі, Джордан боронив Україну у складі територіальної оборони Інтернаціонального легіону.

Цей підрозділ створили наприкінці лютого за ініціативи Президента Володимира Зеленського.

У ньому служать добровольці з 52 країн. Ще до загибелі Гетлі, 5 червня, стало відомо, що свої голови за Україну поклали четверо бійців легіону.

Вічна пам'ять і слава Героям!

● **ДО ДНА!**

Українці загартунили ще один російський корабель

Наші воїни потопили біля острова Зміїний буксир московитів «Василий Бех»

Василина СМЕТАНА

Якщо раніше крейсер «Москва» наші захисники знищили за допомогою українських ракет «Нептун», то цей кораблик відправили на дно вже за допомогою ракет «Гарпун», які нам надали союзники. Чудовий початок роботи «Гарпунів»!

«Василий Бех» транспортував на острів Зміїний боєприпаси, озброєння та особовий склад. Тепер залишки від усього цього розглядають рибки в морі. Російський корабель не врятувала навіть наявність на борту зенітно-ракетного комплексу «Тор», які загартуники почали встановлювати на палубах своїх кораблів після знищення ракетного крейсера «Москва» і які мали захищати їхні кораблі від наших ракет.

«Василий Бех» — нове судно водотоннажністю 1605 тонн. Воно було побудоване на астраханському судноремонтному заводі і прийняте до складу чорноморського флоту РФ у 2017 році. Після підбиття «Василий Бех» затонув. Туди йому й дорога!

Фотоколаж із сайту slovoidilo.ua.

«Василий Бех» транспортував на острів Зміїний боєприпаси, озброєння та особовий склад.

«Василий Бех» — не просто буксир, а по-сучасному обладнане рятувальне судно, яке могло виконувати на воді багато завдань. Тож це суттєва втрата для загартуників.

● **ПРЯМА МОВА**

Олексій РЕЗНІКОВ, міністр оборони України, про найпопулярніший тост, який виголошують наші партнери на Заході:

Серед міністрів групи Рамштайн (держави, які допомагають нам зброєю. — Ред.) є популярний тост: «До дна за російський флот! До дна!». Нептун охороняє Чорне море у гарній компанії. Шукаємо наступну мету разом із морським коником.

● **СМЕРТЬ ОКУПАНТАМ!**

У кафе в Луганську підірвали генерала Кутузова

Ймовірно, разом із ним на той світ відправились ще кілька високопоставлених загартуників

Фотоколаж із сайту stopcor.org.

Росіяни хваляться, що Кутузов загинув у бою, а насправді наші ліквідували його за пляшкою горілки.

Олесь ВЕРНИГОРА

Нещодавно у ЗМІ з'явилось повідомлення про «героїчну загибель» російського генерал-майора Романа Кутузова на території Луганської області. За офіційною

версією московитів, він нібито загинув внаслідок артобстрілу в районі селища Миколаївка Попаснянського району на Луганщині, коли особисто піднімав військо в атаку. Однак співголова громадської іні-

ціативи «Права справа» луганчанин Дмитро Снегирьов стверджує, що це не так. За його словами, Кутузова підірвали 30 травня в кафе «Кавказ» на вулиці Леніна в окупованому Луганську. Під час вибуху в приміщенні також перебували високопосадовці РФ на «наряді». Про їхню долю мало що відомо, але саме в цей день в Луганську був зафіксований кортеж з авто «швидкої допомоги» і двох російських позашляховиків, який рухався у напрямку аеродрому. Тоді ж із летовища Луганська злетів гелікоптер у напрямку росії. Ймовірно, Кутузова ще живим змогли доставити в лікарню, де він і помер.

Зазначимо, що ліквідований генерал-майор Роман Кутузов керував так званним 1-м армійським корпусом «ДНР». До цього він виконував обов'язки командуючого 5-ю загальновійськовою армією РФ, яка належить до Східного військового округу росії і базувалась в Уссурійську.

Усього за час повномасштабного вторгнення росії українці ліквідували щонайменше 10 російських генералів. У США, до речі, цю цифру вважають «приголомшливою».

● ТАКИЙ ВІН — «РУСЬКІЙ МІР»

«Дуже складно воювати беззбройній людині проти безмозкого тулуба з автоматом»

Лист із окупованого Херсона

Ганна ІВАНЕНКО

За попередніми даними, після початку війни із цього міста вже виїхали близько 45 відсотків мешканців. Ті, хто залишився, живуть у нелюдських умовах, але не втрачають надії на звільнення від рашистів, про що пишуть з окупації. Цей лист із Херсона опублікувала на своїй сторінці у фейсбуці київська екскурсоводка Вікторія Федюк.

«Ми тримаємося щосили. Відчувається, що вони бояться. Дуже бояться. Вони можуть зупинити на вулиці будь-яку людину і змусити повторити кілька разів, що вони великі, що вони сильні і ми хочемо жити з ними.»

Ми опускаємо очі і повторюємо, а в голові крутиться: «Як же ви, с@ки, боїтеся, якщо вам для вашої величчї потрібно, щоб хтось про цю величчю повторював. Як ви самі в собі не впевнені!»

Це як статевий акт з імпотентом, якому треба нескінченно повторювати, що він сильний, що в нього все виходить, дуже довго і наполегливо перекоувати і при цьому думати, коли ж це болісне знущання нарешті закінчиться.

Ми повторюємо це для того, щоб зберегти нас усіх. Тому що дуже складно воювати беззбройній людині проти безмозкого тулуба з автоматом.

Тому що потім, коли цю нечисть ви-

Вони можуть зупинити на вулиці будь-яку людину і змусити повторити кілька разів, що вони великі, що вони сильні і ми хочемо жити з ними.

женуть із нашої землі, нам треба буде упорядковувати місто. З ким би зараз ми не говорили, у всіх одні слова.

Слова, що у місті запах гнилі. Нам, напевно, потрібно буде дуже багато мийних засобів, щоби просто довго мити тротуари, будинки, навіть дерева. Тому що все, до чого торкалися ці нелюди, має запах гнилі.

Вчора одна жінка, пенсіонерка, відмовилася повторювати, що вони великі. Три здорові мужики її роздягли і залишили на вулиці, заборонивши будь-кому підходити до неї, щоби допомогти.

Три години вона роздягнена стояла на подвір'ї і тільки голосно говорила: «Не підходьте до мене, мої рідні. Не наражайте себе на небезпеку. Будь-

ласка! У нас ще буде з вами дуже багато справ... Потім!»

І ще. Вони крадуть. Вони крадуть усе. Мені навіть складно назвати, що вони не крадуть. Ми ніколи не бачили крадіжки у таких масштабах. Починаючи від дитячих іграшок і закінчуючи ящиком овочів, що підгнили.

Вони бояться, бо у місті постійно розклеюють листівки. Наші листівки із українською символікою.

У місті всюди запах гнилі. Після перемоги нам, напевно, потрібно буде дуже багато мийних засобів, щоби просто довго мити тротуари, будинки, навіть дерева. Тому що все, до чого торкалися ці нелюди, має запах гнилі.

Ми чекаємо на ЗСУ. І коли вони будуть близько, то херсонці голими руками та зубами розправлятимуться з нечистю. Вони це відчувають. Тож поспішають.

А ми зачекаємо. Зачекаємо. Зціпимо зуби, стиснемо кулаки до оніміння в пальцях і чекатимемо. Тому що нам є заради чого чекати. Щоб було раз і назавжди. І жодного з цієї нечисті не лишилося. А потім митимемо місто. Довго.

Передайте всім, що Херсон — це Україна! І, якщо можете, молитесь за нас, називаючи у своїх молитвах усі українські імена. Тому що це наші імена...»

Джерело: fakty.ua.

● НАШІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

Родини полонених та безвісти зниклих мають право на виплати

Якщо військовий потрапив у полон, зник безвісти, є заручником або інтернований у нейтральній державі, то його щомісячне грошове забезпечення можуть отримувати члени сім'ї

Леонід ОЛІЙНИК

Право на отримання грошового забезпечення військовослужбовців мають такі категорії родичів:

- дружина (чоловік) військовослужбовця, а за їх відсутності повнолітні діти, які проживають разом із військовослужбовцем;
- законні представники (опікуни, піклувальники) чи усиновлювачі неповнолітніх дітей (інвалідів з дитинства — незалежно від їх віку) військовослужбовця (за відсутності дружини (чоловіка));
- особи, які перебувають на утриманні військовослужбовця або батьки військовослужбовця (за відсутності дружини (чоловіка) та дітей);
- виплати діляться на всіх, хто має на них право, в рівних частинах;
- у разі письмової відмови однієї з осіб від виплати грошового забезпечення її частка рівномірно розподі-

Фотоколлаж із сайту proza.hid.com.

ляється між усіма іншими, які мають право на виплату.

Родичі військовослужбовців мають право на виплати в розмірі посадового окладу за останнім місцем служби, окладу за військовим званням, надбавки за вислугу років, інших щомісячних додаткових видів грошового забезпечення постійного характеру та інші види грошового забезпечення з урахуванням зміни вислуги років та норм грошового забезпечення. Механізм виплати визначається постановою Кабінету Міністрів України від 30 листопада 2016 р. № 884.

Щоб отримати допомогу, родичі повинні зверну-

тися до військової частини та передати заяву на ім'я її командира.

Для одержання допомоги потрібно надати такі документи:

- копії сторінок паспорта повнолітніх членів сім'ї з даними про прізвище, ім'я і по батькові та реєстрацію місця проживання (перебування);
  - довідку про реєстрацію місця проживання (перебування) членів сім'ї (у разі відсутності такої інформації в паспорті);
  - копію свідоцтва про шлюб (за наявності);
  - копію свідоцтва про народження дітей (за наявності);
  - копію документа, що засвідчує реєстрацію в Державному реєстрі фізичних осіб — платників податків.
- Рішення щодо виплати або відмови у виплаті розглядаються протягом 15 днів, про що повідомляється заявнику в письмовій формі.

Виплата грошового забезпечення членам сімей здійснюється до повного з'ясування обставин захоплення військовослужбовців у полон або заручниками, інтернування військовослужбовців, або їх звільнення, або визнання їх у встановленому законом порядку безвісти зниклими чи померлими, але не більше, ніж до дня виключення військовослужбовця зі списків особового складу військової частини.

У разі якщо військовослужбовець добровільно здався в полон, самовільно залишили військові частини (установи, організації), місця служби чи дезертирував, його родичі не мають права на допомогу.

Джерело: ТСН.

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

4-сантиметровий осколок снаряда влучив у праву легеню 13-річного Святослава

Після надскладного, але успішного хірургічного втручання львівських медиків підлітка з Лисичанська очікує тривале лікування та реабілітація

Лія ЛІС

Олені Ричковій страшно навіть згадувати те, що вона із сином пережила за останній місяць. Починаючи з 24 лютого, їхня родина перебувала під постійними обстрілами, без води, світла і газу. Однак, як виявилось, згодом, це були не найбільші проблеми. Чорна біда прийшла до них 9 травня, коли снаряд розірвався біля будинку.

— Мій чоловік побіг туди і спершу навіть не помітив, що Святка також поранило. Аж раптом син як закричить: «Мамо, мені руку відірвало». Я повертаюся, дивлюся — рука на місці, думаю: може, щось неправильно почула? А потім він почав хрипіти, і я бігом підскочила та рукою затисла рану, — розповідає мама.

4-сантиметровий осколок снаряда влучив у праву легеню 13-річного Святослава. Хлопця врятувала мама Олена, адже вона медична сестра і знає, як надати невідкладну допомогу. «Швидкою» їх завезли в Бахмут, а згодом у реанімаційному вагоні медичного потяга хлопця допра-

вили до Львова у лікарню Святого Миколая Першого медоб'єднання.

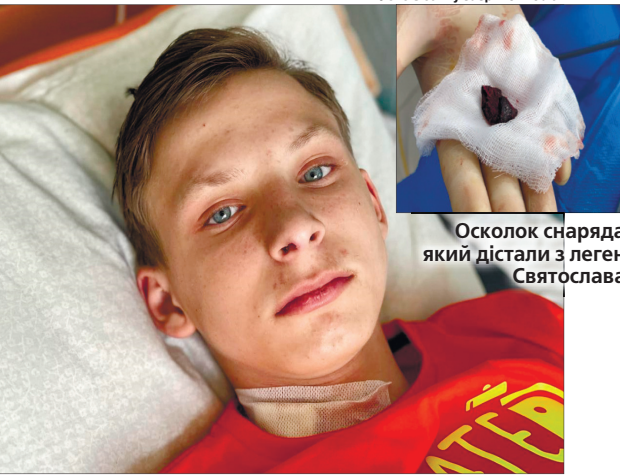
— Ця травма смертельна, і справжнім дивом є те, що він не загинув одразу, що не uszkodжено магістральні судини. Добре, що на місці була надана невідкладна допомога у вигляді тампонади рани з ушиванням її з тампоном, дренажування правої плевральної порожнини і в такому

Ця травма смертельна, і справді дивом є те, що він не загинув одразу.

стані евакуйовано поїздом у нашу лікарню, — розповів Дмитро Грицак, завідувач хірургічного відділення лікарні Святого Миколая Першого медоб'єднання Львова.

Ситуацію ускладнювало те, що уламок 4 см в діаметрі пройшов через надключичну ділянку, пробив ребро, перетнув усю легеню і застряг у її нижній частині, — додає його колега Юрій Король, торакальний хірург.

Святославові одразу зробили всі необхідні обстеження, стабілізували стан і взяли за термінову операцію. Враховуючи характер поранення, провели її вирішили малоінвазивним способом. Через один отвір в тілі вводи-

Медики кажуть: хлопця врятувало те, що йому на місці допомогу надала мама.

ли і оптику для огляду поранення, й інструменти, якими робили операцію, — зазначив Юрій Король.

Попри великі ризики для життя, медикам вдалося дістати осколок з легени юнака, тож наразі стан хворого стабільний, його вже навіть перевели у загальну палату. Наразі Святослав почувається набагато краще, і вже говорить про те, що хотів би повернутися додому, побачити шкільних приятелів, адже у Лисичанську залишилась родина та друзі. Окрім того, хлопець має двох братів, один із яких у Києві допомагає нашим військовим, а другий вважається безвісти зниклим. Тому найбільше бажання Ричкових сьогодні — об'єднання родини.

Джерело: pravdatutnews.com.

● ДО СЛІЗ

«Мої собачки тепер на небі. І дідусь також»: 9-річний автор знаменитого «Маріупольського щоденника» вирвався з окупації

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина КОПАНЕВА

Своїх улюблених собачок син намалював із крилами, бо «вони разом із дідусем полетіли на небо». Коли 18 березня до нашого будинку прилетів снаряд, одного песика розірвало осколками, другого завалило... Тоді ж отримав смертельні поранення мій батько. То був уже другий «приліт». Удома були ми з Егором та моєю старшою донькою Веронікою, мої тато, мама та 91-річна лежача бабуся. Коли почався обстріл, тато відправив нас із мамою та дітьми у ванну кімнату. А сам залишився у коридорі тримати вхідні двері, з яких злетів замок під час попереднього вибуху. Там його й завалило...

— Майже всі будинки довкола вже були зруйновані, — розповідає дядько Олени Євген Сосновський. — Наш якимсь дивом ще стояв. Але 19 березня нас звідти вигнали кадривці. Увірвалися до будинку та виставили людей із квартири. Не дозволили навіть взяти із собою речі. Ми встигли схопити лише заздалегідь приготовлену сумку з документами та моїм фотоапаратом. Довелося перебраться до підвалу сусідньої багатопверхівки. Побачивши, що з нами поранені діти, сусіди виділили нам у підвалі місце з матрацами та ковдрами. Назавжди запам'ятаю, як за кілька годин після того, як ми там розмістилися, почули пронизливий жіночий крик. «Навіщо вони вийшли?» — ридіючи, кричала жінка. Виявилось, її син вийшов надвір, щоб подивитися, в якій квартирі в їхньому будинку почалася пожежа. Тієї ж секунди його застрелив снайпер. До хлопця підбіг батько, і рашисти застрелили його також. В одну мить жінка втратила і чоловіка, і сина.

«УСІ МИ, МАРІУПОЛЬЦІ, ДУЖЕ ХОЧЕМО ДОДОМУ»

Можливість виїхати з Маріуполя в Олени з дітьми та мамою з'явилася лише на сотий день війни.

— Ми дуже довго шукали, хто зміг би нас вивезти, і весь час плани зривалися, — каже Олена. — Щоб виїхати, довелося пройти влаштовану окупантами фільтрацію. До вцілілої адмінбудівлі за-

9-літній Егор в окупації вів щоденник, яким прославився на всю Україну і за її межами.

пускали по п'ять осіб і влаштовували їм допит. Коли ми підійшли до цієї будівлі, один з окупантів хотів записати нас у чергу. І оголосив, що у цій черзі перед нами понад шість тисяч людей! «Тож приходьте за місяць», — заявив. Я сказала, що нікуди звідси не піду. Що пораненим дітям терміново потрібна операція, що ми тут померемо, але з місця не зрушимо і до свого зруйнованого будинку, куди вже, напевно, зайшли мародери, не повернемося. В результаті нас таки пропустили.

«Фільтрацію» влаштовували не лише мені, а й моїй неповнолітній доньці. Коли Вероніка відмовилася відповідати на якесь питання, погрожували, що «фільтрацію не пройде». Запитували імена та прізвища, адреси, чи немає у нас роди-

чів у ЗСУ, чи немає зброї. Брала відбитки пальців, фотографували. Нам довелося спочатку їхати в окупований рашистами Бердянськ (інакше з Маріуполя не випустили б), а вже звідти за допомогою волонтерів вибиратися на вільну від окупантів територію.

Зараз, коли ми опинилися хоча б у відносній безпеці, до нас повертаються емоції. У Маріуполі останнім часом їх уже не було — ми просто існували. Оскільки там не було ні електрики, ні зв'язку, ми не знали, що відбувається поза нашою вулицею. А тепер ми з мамою дізнаємося, що за цей час сталося, і весь час плачемо... Єдине, що намагаємося не робити цього в присутності дітей.

Джерело fakty.ua.

Виписали «Цікаву газету на вихідні» разом із «Волинню-новою» — і виграли 1000 гривень!

До закінчення передплати на II півріччя залишилися лічені дні. Але ви ще маєте час виписати нас і отримати шанс на 1000 гривень!

Вікторія Новосад (с. Мовчанів Володимир-Волинського району)

Віталій і Ніна Савонюки (с. Піщане Камінь-Каширського району)

Павло Олех (м. Любомль)

Іван Шевчук (м. Камінь-Каширський)

Павло Тарасюк (с. Лобна Камінь-Каширського району)

Ніна Кльок (с. Цімени Камінь-Каширського району)

Василь Нестерук (с.мт Любешів)

Марія та Анатолій Снитюки (с. Липне Луцького району)

Галина та Олександр Конаховичі (с. Шкільня Луцького району)

Валентина Щесюк (с. Погіньки Ковельського району)

Тетяна Мельник (м. Камінь-Каширський)

Олександр Шевчук (м. Берестечко)

Людмила та Володимир Банади (м. Луцьк)

Петро Грицюк (м. Горохів)

Віктор Козубович (с.мт Маневичі)

Сергій Завадський (с.мт Мар'янівка Луцького району)

Наталія Голуб (м. Нововолинськ)

Віталій Микитюк (с. Головне Ковельського району)

Василь та Ірина Приймачуки (с. Сошичне Камінь-Каширського району)

Лідія Демчук (с.мт Іваничі)

Павло та Інна Павлюки (с. Квасовиця Володимир-Волинського району)

Наталія Найчук (с. Чарувів Луцького району)

А тут може бути і ваше фото. Тож не вагайтесь, що передплачувати!

З нами – дуже цікаво!

Цікава ГАЗЕТА на вихідні

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

ВОЛИНЬ-НОВА Газета

Читанка НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

передплатні індекси: 60304, 60306, 60392, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

передплатні індекси: 86771, 60305, 60392, 86772 (для читачів Волинської області), 60779 (для читачів інших областей).

передплатні індекси: 30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61136 (для читачів інших областей).

передплатні індекси: 97847 (для читачів Волинської області), 60313 (для читачів Рівненської області), 60780 (для читачів інших областей).

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

● СІМ «Я»

Коли дитя починає ЛИХОСЛОВИТИ

— Розумієш, що ти тільки-но сказав дуже погане слово? — Я хотів сказати інше, так вийшло, — син говорив одне, а вираз його обличчя свідчив, що промовив він саме те, що планував

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Коли твоєму мізинчику лише п'ять і він починає лягати — важко залишатися спокійною. Де могло такого набратися оце чарівне допитливе дитя? Як це викоринити? Відповіді на ці неприємні питання шукаю й одночасно спостерігаю, чи помічні негайно застосовані методи. Для початку оголосила вимогу: не лихословити за жодних обставин. Малий, зокрема, почув, що серед слів є дуже «брудні», і що нормальні люди не дозволяють собі їх вживати, хоч і знають чималенько, бо завжди можна знайти цивілізований заміник. Син також одразу дізнався про наше нове правило, яке довелося створювати «по гарячих слідах»: якщо він матюкатиметься, то два дні не буде дивитися мультиків та втратить щоденну годину за телефоном. Крім того, довелося провести бесіду зі старшим хлопчиком, який обмінявся з моїм «творчим досвідом»...

Загалом психологи, які пишуть про лихослів'я дітей, розділяють їх на певні вікові групи. Перша — із двох до п'яти років. Малі таких літ матюкаються не тому, що їм щось допекло, а «просто так», аби надати собі вагомості або щоб на них звернули увагу. Фахівці радять ігнорувати їхні випадки — начебто має минути саме собою. А от старші діти (від п'яти до семи років) уже розуміють, що лайка — це образливо, хоча і в цьому віці це все ще може бути засобом привернення уваги дорослих чи однолітків. Значення або походження промовлених нецензурних слів хлопці та дівчата цієї вікової групи здебільшого не розуміють, однак усвідомлюють, що це сильний подразливий фактор для того, кому вони адресовані. Серед порад батькам — не карати негайно й безапеляційно. Буває так, що засудити і покарати — не найголовніше. Іноді достатньо показати своє ставлення, бо ж, на жаль, лихослів'я у дітей — своєрідний метод дослідження світу взаємин. Така собі соціалізація зі знаком «мінус». Якщо це пам'ятати, то легше опанувати себе в час «ікс» й показати чаду альтернативну дорогу.

Пишіть, якщо маєте чим поділитися! Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або tsikava.gazeta@gmail.com, а поштова: 43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13, «Цікава газета на вихідні».

● НЕБАЙДУЖІ СЕРЦЯ

Фото із сайту poltava.to.

У березні завдяки діям волонтерки та її однодумців черга з фур на кордоні сягла 55 кілометрів!

Фото із сайту kolo.news.

На фото написано: «Яка вартість цього життя?».

«Я прохачка, але іншого виходу... немає»

Полтавчанка Наталка Панченко стала знаною завдяки тому, що з однодумцями цілий тиждень блокували російські та білоруські вантажівки на польсько-білоруському кордоні. Тепер вона активно інформує поляків та українців у Польщі про злочини рашистів в Україні й невтомно збирає кошти для ЗСУ

Олена КАЛЕНЮК

Наталці Панченко лише 33 роки. А вона вже може похвалитися тим, що зробила один із найважливіших кроків, які наближають перемогу над рашизмом. Завдяки тому, що Наталя разом зі ще однією полтавчанкою й активісткою Іриною Землянкою у березні організували блокаду вантажівок з росії й білорусі на польсько-білоруському кордоні, уряди держав звернули увагу на резонансну проблему і в новому пакеті санкцій «перекрили кисень» ворогам України, які обходили закон. За цей час молоді жінки отримали купу погроз, їх навіть лякали фізичною розправою, однак вагомої мети вони досягли: проїзд фурам в ЄС керівництво цього Союзу перекирло 16 квітня, дописавши рішення у пакет санкцій.
— Цього ми й добивалися. Адже відповідальність за пекло на українській землі лежить на всіх росіянах, які не чинять спротиву цій війні, — написала тоді Наталя Панченко у фейсбуці.

Фото із сайту kolo.news.

Ці черевички Шольцу ще навесні запропонували продати в росії, з якою в Німеччині була дуже жвава торгівля.

“**За цей час молоді активістки отримали купу погроз, їх навіть лякали фізичною розправою.**

На її рахунок — й подарунок канцлеру Німеччини Олафу Шольцу, від якого в кожного похололо б у серці. Активістка Наталя з колегами провели акцію протесту під німецьким бундестагом — публічно протестували проти активної торгівлі німців із кривавою росією. Насамкінець передали лідеру країни черевички убитої в Маріуполі 6-річної Танічки. Новеньке

взуття, що мало би бути на майбутнє... Ця історія, звісно ж, облетіла весь світ, вкотре обпикши люд зраненою правдою незламних українців.

Зараз Наталка Панченко активно поширює у сусідній державі інформацію про злочини рашистів в Україні, закликає засуджувати компанії, які не полишили російський ринок, і невтомно збирає кошти для української армії. В одному з найсвіжіших повідомлень, які Наталя опублікувала в інтернеті, вона пояснює, чому мусить побиратися:

— Я знову прохачка, але іншого виходу у нас із «Євромайдан-Варшава» немає. Напишу чесно, так як є: останнім часом переказів на наш рахунок поменшало. Минулого разу нам треба було зібрати 50 тисяч злотих, ми зібрали лише 8. Тому дуже просимо вас підтримати нашу діяльність.

Наталя з іншими волонтерами закуповує бронжилети, каски, дрони, тепловізори. Іноді чує звинувачення, що її організація відкрито займається підтримкою війни, — тоді спокійно відповідає, що буде продовжувати в тому ж дусі, бо упевнена: іншими методами у війні не переможемо.

НАША ДОВІДКА: *Наталя Панченко народилася в селі Тарасівка на Полтавщині. Навчалася в місцевому аграрному університеті за спеціальністю «Менеджмент організації». У навчальному закладі стала лідеркою студентського самоврядування. Пізніше закінчила ще й Варшавський університет природничих наук, куди потрапила за обміном. Організувала «Євромайдан у Варшаві», в рамках якого щоденно проводила мирні протести під Посольством України. Їздила разом із активістами на Майдан до Києва, збирала гроші й гуманітарну допомогу. Від початку війни 2014 року розпочала збір гуманітарної допомоги для наших Збройних сил, добровольців та цивільних. Наталю знають як правозахисницю, людину, яка активно вболіває за свою державу. Її визнано одним із 10 облич української молодіжної діаспори.*

За матеріалами poltava.to, facebook.com/nataszita, uk.wikipedia.org, kolo.news.

● УСІМ СМЕРТЯМ НА ЗЛО

Військовий Робінзон: «Щоб вижити, я дві доби під палючим сонцем пив гнилу воду з болота»

Неймовірна історія порятунку важкопораненого бійця Національної гвардії України Дмитра із позивним Фін

Фото із сайту fakty.ua.

Фін пройшов крізь пекло на землі...

Анатолій МЕЛЬНИК,
fakty.ua

— Ми отримали завдання зайняти висоту і потрапили під обстріл... Поранили одного хлопця з нашої групи, досить міцного за статурою. Ще один загинув на моїх очах... Але треба допомогти пораненому. І ми удвох із командиром взводу 128-ї окремої гірсько-штурмової бригади ЗСУ із позивним Сократ евакуйовуємо нашого побратима полем під обстрілом. І далі «прилетіло» вже мені, — розповів Дмитро (Фін) журналісту «Фактів».

— Спершу поранило у праву руку. Я лівою допомагаю тягнути пораненого. У правій — автомат наготові. І тут на моїх очах ствольна коробка автомата розлітається на друзки, випадає бойова пружина. Я бачу, що вказівний палець звисає. Пряме влучання у зброю! Тоді ще мені вдалось накласти собі турнікет. Потім важезний удар по лобі. Наче кувалдою добряче гепнули. В очах помутніло. Як виявилось, куля влучила прямо у шолом. А по голові лише черкнула рикошетом. Але це були ще відносно легкі рани, тож ми далі тягнули побратима!

І ось ще влучання у ліву руку. Куля влучила у суглоб, перебивши його. Потім «промандрувала» тілом та вийшла нижче ключиці. Ліва рука висне нерухомо. Добре, що мужній та холоднокровний Сократ наклав мені намертво турнікет. Так і врятував життя! Тягнути пораненого я вже не міг. І навіть сильний Сократ нас удвох уже б не витягнув...

Шалена спека. Я відчуваю, як від крові поступово набрякає мій одяг. Плюс ми ж без води. І от тоді я, мабуть, час від часу почав непритомніти. Бо пам'ятаю навколо то бій, то тишу. Декілька разів. Заплющив очі — бачу та чую одне, розплющив — нічого вже немає.

Де я, куди рухатись — не розумію. А навколо лише пшениця. Зброї у мене більше немає — лише ніж. Я добре розумів, що до своїх із такими пораненнями вже самотужки не дійду. Хоча б дістатись до позиції на височині... Пшениця закінчується, далі протитанковий рів та рілля. Величезні гори землі. І я, як змія чи ящірка, намагаюсь якось їх переповзти чи перестрибнути. Прошу лише одного: аби не знепритомніти. Бо якби мене побачили на тій голій ріллі, то точно розстріляли б, наче в тири. А ще кілька разів бився пораненою головою об грудки землі. Вони вже тверді, мов каміння, розжарені на сонці. А я без шолома. Тож кожен такий удар дзвоном лунав у голові. І все ж мені вдалось дістатись до посадки та корчів. Але моїх товаришів й там ніде не було.

“**Чесно кажучи, я боявся лише одного — щоб не померти, як собака, десь у куцах. Аби ніхто з рідних не знав, де могила.**

І тут з поля, із зарослів, вилазить нібито собака. Маленький, як той йоркширський тер'єр. Я ще неабияк здивувався — звідки тут пес? Гукаю його, цмокаю. І бачу, що це... людина у військовій формі. Наш боєць! Я до нього: «Друже, не кидай мене, допоможи!» Той відповів: «Так». І пішов у куці, зник. Більше він не з'являвся. Я дивлюсь на те місце, звідки він вилазив, а там ні людського сліду, ні прим'ятих куців. Зараз я розумію, що це, скоріше за все, була мара...

— У низовині цієї лісопосадки та ярку, куди я й дістався у своїх «мандрах», — болото, яке ще не висохло, —

Дмитрові довелося ампутувати ліву руку і прострелений палець.

продовжує боєць. — І там у мочарах, глині та камінні — вода. Нарешті вода! Хай тепла, хай затухла. Я сьорбав її великими ковтками. Потім ще знайшов якийсь слід від військового черевика. Там теж крапля води. Саме завдяки цій воді я дещо поновив сили. Бо справа не просто дощуляла, вона палила мене вогнем. Усе тіло горіло. Ще намагався якось вибратись з того ярку. І знепритомнів та гепнувся додолу десь із триметрової висоти. Коли отямився, у грудях було дуже боляче. І знову відчув, що щось липке сочиться тілом. Згодом лікарі пояснили, що я добряче забив обидві легні. Рани кровили на тілі. І старі, і нові.

Фактично усю ніч я «мандрував» за примарами. Коли повз, коли йшов, хитаючись та чіпляючись за гілляки та стовбури дерев. Час від часу знову непритомнів — заплющував очі, а потім розплющував наче у сні. Можливо, й падав ще. Але рухався... І, чесно кажучи, цей рух мене врятував.

— **Інакше ви би закликали від холоду?**

— Так, ніч була дуже холодна. А я, закривавлений, лише у літній куртці та штанах. Інколи від холоду зуб на зуб не потрапляв. А ще я не відходив далеко від того ярку й знову час від часу сьорбав воду. Знайшов ще якусь пляшечку там і набрав у неї води з тієї каламуті. Тепла жижа, яка ще й смерділа сірководнем. Але для мене це була найкраща вода у світі. Так я зустрів світанок... Поповз на галявинку, куди крізь густоту дерев пробився промінчик сонця. Там я зігрівся.

— **Як ви пережили другу добу під час цієї вимушеної «робінзоні»?**

— У хованці у лісоосмузі, сьорбанням тієї води, почерговими втратами свідомості. І знову мареннями. Бо знову мені ввижались бійці, які ходять лісоосмугою

поруч зі мною, але мене не бачать... Поранена ліва рука розбухла настільки, що у шпиталі потім не могли зняти мою доволі простору військову куртку. А годинник на ній просто в'ївся намертво у тіло. Бо ж минула вже доба, коли на ній був затягнутий турнікет. На правій прострелений палець теж висів. Я ще й самотужки хотів його відрізати, щоб не муляв. Не вдалось... До речі, я раніше на ній ослабив зубами турнікет, аби не відмерла. А на інші травми, рани та забої після падіння я вже не звертав уваги.

Чесно кажучи, я боявся лише одного — щоб не померти, як собака, десь у куцах. Аби ніхто з рідних не знав, де могила. Тому й наказував собі: повзи, рухайся, щоб жити. Ось так і повзав другої ночі, ще холоднішої. Знову щоб не замерзнути... Але сил ставало усе менше. Зізнатись, вже передчував найгірше. Шкодував за батьками, дружиною, хлопцями... Але я вирішив боротись до останнього подиху.

— Другий ранок подав надію. Бачу, ярком ідуть бійці. Добре озброєні, екіпіровані. Думаю, якщо це росіяни — все, капець! Мало того, що в'ють, ще й мучитимуть перед смертю, — згадує Фін. — А у мене зі зброї лише ніж. І я лежу знесилений. Але побачив на одному з хлопців українську «пиксельку». Бійці мене теж помітили. Кричать українською: «Ти хто? Що тут робиш?». А я й слова вимовити не можу від знесилення. Згодом виявилось, що це була розвідувальна рота другого батальйону львівської 80-ї десантно-штурмової бригади. Вони й стали моїми янголами-охоронцями! Хлопці тоді обстежували місце нещодавнього бою. Десантники надали мені першу допомогу, вклинки знеболювальне...

Тягли вони мене звідти навприсядки під обстрілами. Зробили імпровізовані ноші — перетягнули моє тіло ремнями від автоматів, а сама зброя була замість ручок... Вже згодом я дізнався, що Сократ, на жаль, під час того бою загинув. А от перший поранений товариш, якого я теж рятував, — живий! Також поневірявся лісами й посадами у пошуках наших хлопців. Але таки знайшов, вийшовши пішки до села та автодороги.

— **Які поранення та травми діагностували у вас? І чи довго доведеться вилучувати?**

— Далі були лікарні у Бахмуті, Краматорську, Дніпрі. Скоро — Київ. На жаль, ліву руку довелося ампутувати. Ще й почалась гангрена, тож медики вимушені були провести реампутацію, видаливши увесь суглоб. Прострелений палець теж ампутували. У легенях став розвиватись пневмоторакс. А ще від вживання болотної води почались проблеми із нирками. Попереду не одна операція. Я дуже сподіваюсь, що вдасться встановити протез замість ампутованої руки. Мрію якнайшвидше стати на ноги!

Звісно, рідні й близькі — батьки, дружина, товариші — неабияк переживали. Але усі мене добре розуміють і підтримують. Зараз уся рідня коло мене. Будемо вдячні за допомогу від усіх небайдужих.

Р. С. Допомогти Дмитрові можна за такими реквізитами: 5 375 411 501 243 203 (Ірина Фінашина, дружина Дмитра).

● **ЖИТТЯ НА НОВОМУ МІСЦІ**

Як це — за тисячі кілометрів навчати своїх учнів?

Директорка Врубівського ліцею Попаснянської територіальної громади, що на Луганщині, Олена Ярина, яка вимушено переїхала в Нововолинськ, — про школу, своїх колег і те, як вони почуваються у різних куточках України, куди закинула війна

«НІКОЛИ НЕ РОЗУМІЛА ТИХ ЛЮДЕЙ, ЯКІ ДИВИЛИСЯ В БІК РОСІЇ»

У 2015 році, хоч і не було поблизу активних бойових дій, але їхня теперішня територіальна громада добряче постраждала. На допомогу прийшли волонтери та військові. Вони були поряд і тоді, коли напередодні Дня Незалежності 2018 року о 5.10 ворожий снаряд влучив у приватний будинок у Врубівці й загинув 35-літній батько двох дітей...

— За попередні роки в частини мешканців стався злам у свідомості — вони «повернулися» до України, — каже жінка. — Бо побачили щирі, благородні наміри українських солдатів. Ті люди, в яких, попри все, переважали проросійські настрої, ще тоді виїхали з нашої території. Всі наші педагоги — справжні патріоти. Навіть перебуваючи далеко, вони намагаються психологічно підтримувати учнів і їхніх батьків.

На Волинь вирушила з чоловіком, дочкою Ольгою, теж вчителькою, і її чоловіком. Залишили все: два будинки, автомобіль, речі...

Пані Олена з великою повагою говорила про трьох своїх вчителів — фізкультури, праці та початкових класів, які залишилися у селі. З тривогою у голосі згадала Михайла Панкова, який викладав у них історію, а потім займався евакуацією людей шкільним автобусом з Попасної до Бахмута. Вони потрапили під обстріл. На жаль, стало відомо, що він потрапив у полон.

Хвилюючи спогади моєї співрозмовниці час від часу доповнював волонтер Олександр Ільницький. Він, демонструючи фото та відеоматеріали, розповідав про візити у Врубівську та інші школи Луганщини.

Саме завдяки йому, а також його колезі Валерію Курстаку, Олена Ярина потрапила в Нововолинськ, де їй створили всі необхідні умови для роботи дистанційно. Переселенка щиро дякує Олександру та Наталії Ільницьким за допомогу. Вона з захопленням розповіла, як її школярі брали участь у конкурсі дитячих малюнків «Я і супер-Україна», у грі «Подаруймо мамі радість», ініціатором і організатором яких був саме Олександр Ільницький. А також про вікторини та футбольні турніри, до яких залучалися учні Заходу, Сходу й навіть Польщі, а відзнаки вручали переможцям військові. Й каже, що ніколи не розуміла й не розуміє тих людей, які дивилися в бік Росії. Як можна бути зрадником країни, в якій живеш?

*Публікація створена за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

Алла ЛІСОВА

«ТАКЕ РІДНЕ І КРАСИВЕ МІСТО ОКУПАНТИ МАЙЖЕ ЗРІВНЯЛИ ІЗ ЗЕМЛЕЮ...»

— 17 лютого — день, який став для нас передвісником повномасштабного вторгнення росії. Десь в обідню пору на подвір'я нашої школи прилетів снаряд: вікна й двері були густо посічені осколками. На футбольному полі стадіону утворилася велика вирва, — згадує Олена Валеріївна. — Щастя, що не влучив у саме приміщення, де якраз навчалися 37 школярів молодших класів і працювали 16 вчителів та обслуговуючий персонал. Усі моментально вибігли в коридор і лягли долілиць на підлогу. Це була перша «ластівка».

Через кілька днів рашисти обстріляли місцевий газопровід, приватні будинки. Але й тоді ще це розцінювали як провокацію й не вірили, що «брати» наважаться реалізувати свій жахливий план. А 24-го, коли почали бомбити Харків, — здригнулися. З березня під нищівний вогонь рашистів потрапило й місто Попасна...

Пані Олена розповідає, ледь стримуючи сльози. Каже, не віриться, що його, таке рідне й красиве, окупанти майже зрівняли із землею...

Після 17 лютого ліцей перейшов повністю на дистанційне навчання, а з 28 лютого навчальний процес було призупинено. Але директорка щодня ходила в школу, доглядала за квітами, роздавала гуманітарку місцевим мешканцям. Але коли вже над головою безперестанку почали літати зловісні ракети — вирішила виїхати.

На Волинь вирушила з чоловіком, дочкою Ольгою, теж вчителькою, і її чоловіком. Залишили все: два будинки, автомобіль, речі... Живність роздали односельчанам, які не планували нікуди з дому вирушати. Пані Олена каже, що вони з великим душевним болем сприймають інформацію, яка надходить з Луганщини й, зокрема, з їхньої рідної Врубівки й сусідніх сіл. Там зараз точаться запеклі бої.

Фото з архіву Олени ЯРИНИ.

За короткий проміжок часу для східнячки Олени Ярини (зліва) волинянка Наталія Ільницька стала близькою людиною.

«ХОЧ ВІЙНА, АЛЕ ДІТИ ПОВИННІ ВЧИТИСЯ»

Пані Олена — українка, але народилася в Казахстані, куди виїхали на роботу батьки. Там навчалася, вийшла заміж. Коли в 1991 році розвалився союз, вирішили переїхати в Україну, де жила родина чоловіка. У 1998-му Олена Валеріївна почала працювати вчителем хімії і біології у Врубівській ЗОШ I–III ступенів. У 2014-му її призначили директоркою.

— Непрості, але цікаві були часи, — розповідає. — Тоді Попасну, а це кілька кілометрів від нас, 14 разів обстрілювали. Наступні роки були дещо спокійніші. Ми мали можливість писати різні проекти, брати участь у конкурсах, тим самим покращуючи матеріально-технічний стан школи. У 2021 році отримали статус ліцею. І тут — клята війна... Більшість педагогів навчального закладу виїхали туди куди. Але всі переймалися, що коїться на Луганщині, разом з усіма молилися за тих, хто залишився там і хто захищає їхню рідну землю. А потім почали

думати, як відновити освітній процес.

— Ще в квітні ми всі вийшли на контакт. Зібрали інформацію, де перебувають наші вчителі й учні. Це — Вінниця, Київ, Тернопіль, Львів та інші куточки України. Почали працювати дистанційно через систему Meet на смартфонах, — іскорки радості промайнули в очах моєї співрозмовниці. — Налагодили чіткий зв'язок із групою наших школярів, які після 17 лютого потрапили на Закарпаття.

Олена Валеріївна тішиться, що встигли зареєструвати своїх одинадцятикласників на ЗНО та замовити всі документи випускникам.

Директорка з великою вдячністю розповідає про гостинність, доброзичливість та уважне ставлення до них, переселенців, у Нововолинську. Їм вдалося швидко вирішити побутові питання, а також оперативно підготувати всі необхідні документи по ліцею, що дало змогу швидко отримати зарплату їхнім працівникам.

● **ПРЯМА МОВА**

Сергій ТАРУТА, народний депутат від фракції «Батьківщина», про «мобілізацію порушників порядку»:

Усе частіше чую розповіді знайомих, що Києвом знову гаяють «мажори»... Здається, хтось досі не розуміє, що є різниця між «продовжувати жити» і «жити так, ніби нічого не відбувається». Якщо хтось не помітив, забув або просто настільки байдужий: Україна воює. І це не право, — це обов'язок суспільства жити одним духом. І працювати на Перемогу. Усім.

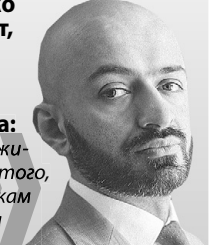
У тих, до кого не доходить, можна і треба відбирати автівки, знімати броню і відправляти на фронт. Нічого образливого для наших захисників у тому не бачу. Нехай риють окопи. Буде з них хоч якась користь.

● **ПРЯМА МОВА**

Масі НАЙЕМ, військовослужбовець, який втратив око на війні, адвокат, брат відомого журналіста та екснардепа Мустафи Найєма:

Я щасливий, що живий. Це все було варте того, бо я не хочу жити в «руськом міре». Навіть із двома очима.

МАГНІТНІ БУРІ У ЛИПНІ:

- Слабкі: 5, 6, 11, 23.
- Середні: 7, 12, 29.
- Сильні: 15, 30.

● ЖИТТЯ З ЧИСТОГО АРКУША

У волинському Берестечку не хочуть відпускати додому переселенця з Київщини

Масажист Дмитро Соловійов із Борисполя, який піклувався про здоров'я українських чемпіонів, нині ставить на ноги аграріїв Горохівщини

Антон КАРАСЬ

Раніше Дмитро працював масажистом у національних збірних з біатлону та баскетболу. Коли окупанти вже обстрілювали райони його рідного міста, він переїхав з родиною у село Стремільче Львівської області, що межує з Волинню. Через серйозні проблеми із зором до війська чоловіка не взяли. Тому, щоб не сидіти без діла, влаштувався на роботу в сусідньому Берестечку. Жителі громади до появи нового спеціаліста у місцевій лікарні поставилися з осторогою: заслали «розвідників».

Нині ж пану Соловійову доводиться приймати і по 14 відвідувачів на день.

— У мене в Києві не було стільки пацієнтів. Навіть у релігійні свята приходять 5–6 людей. Напевно, на Волині бракує таких фахівців, а може й справді берестечківці відчувають, що масаж допомагає, — каже Дмитро.

За його словами, люди звертаються із болячками, що спричинені тяжкою селянською працею. Чимало мешканців страждають від міжхребцевої грижі. Переселенця дивує, що майже всі пацієнти мають результати МРТ, мовляв, у столиці це рідкість.

Медик розповідає, що нині жителі Стремільча всіяко підтримують його родину. Йі через це йому

Колаж газети «Волинь».

Нині потрапити до Дмитра на прийом волинянам доволі непросто.

трохи незручно, адже вважає, що нині в Україні безліч тих, кому ця допомога більше потрібна.

“**Переселенця дивує, що майже всі пацієнти мають результати МРТ, мовляв, у столиці це рідкість.**”

Переконує, що почуває себе на волинсько-галицькому «кордоні» як вдома.

— Тут усе рідне, це моя країна. Були плани їхати за кордон.

Навіть пропонували вакансії у спорті, але така робота мене надовго б розлучила із сім'єю, тому не погодився, — розповів Дмитро Соловійов.

Нині переселенцю часто телефонують клієнти з Київщини, просять, щоб повертався. Він думає над цим, адже вдома до нього звертаються «складні» післяопераційні пацієнти.

Втім, чоловік переконує, що про Берестечко не забуде й обов'язково ще не раз сюди приїде.

*Публікація створена за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

● УВАГА, ВІКТОРИНА!

Описав і колір сльози, й дощу мелодію блакитну...

*Неправда, то не з тілом домовину
Несем на цвинтар — саджанець до ями,
Бо не хоронимо людину —
Саджаємо про неї нашу пам'ять
(Анатолій МАХОНЮК).*

Грицько ГАРБУЗ

К оли хочеться, щоб душа торкнулася чогось такого чистого-чистого, щирого-щирого, я беру в руки якусь із збірок ліричного волинського поета-філософа світлої пам'яті Анатолія Махонюка (1962–2016). Так було і того разу, коли захоплювався у гранатобуз рослину, на яку нашоувхнули Толіні слова...

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-10»

*У мене — карі, а в тебе — голубі,
А в когось, мов фіалки, очі сині,
Але сльозу очей фарбує біль
Щоразу кольором одним — ..... (8 букв).*

*У когось — сірі, в когось — наче ніч,
Але від болю в кольорах зінць
Душі своєї нам не заховати.
І за сльозу, розливу з інших віч,
Нам доля болем і сльозою теж відплатить.*

У назві-прикметнику пропущено у вірші кольору, який подано в орудному відмінку, — особлива рослина. Цілюща. Дуже поширена в Україні, а також у нашій усній та писемній і пісенній народній та літературній творчості.

Що за рослину ми заховаємо у гранатобузі?

Одразу 8 наших учасників вказали правильну відповідь — слово «**Полин**» («...Але сльозу очей фарбує біль / Щоразу кольором одним — **полинним**», — йдеться у вірші «Колір сльози» зі збірки «Дощу мелодія блакитна» Анатолія Махонюка). Щоправда, за умовами, переможців має бути два. Тому нам знову довелося проводити жеребкування. **І допомогла нам у цій справі територіальний менеджер Укрпошти міста Луцька та автоматизованих відділень зв'язку Луцького району Волині чарівна Анна Зубко.** З легкої руки пані Ані по 100 гривень від імені Юлії Барух із міста Надвірна Івано-Франківської області та Ірини Радчук із села Овадне Володимир-Волинського району Волині (саме в цьому населеному пункті пан Анатолій творив!) ми перерахуємо на допомогу Збройним силам України.

Переможець туру — оплески, а нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-13»

Не чума. Не СНІД. Не коронавірус. Навіть не Друга світова війна. Але одного дня завдяки цій «хворобі» населення нашої планети змінилось одразу на 25%. І передвісником цього став дим.

Як називалася «хвороба», яку ми заховаємо у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 4 липня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «**Гранатомет**» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розігріш призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, ніж одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Нещадно б'ємо путіна на всіх фронтах!

● ПРЯМА МОВА

Борислав БЕРЕЗА, боєць ЗСУ, колишній нардеп, відреагував на випадок, коли в Одесі пара зайнялась сексом на березі моря і через це чоловіку нібито вручили повістку:

Це дискредитує саму армію і явно не мотивує багатьох на службу. Дивлячись на системні спроби карати повістками, люди думають: «А мене за що? Я нічого поганого не зробив». І це явно не той посыл, який потрібен сьогодні Україні в інформаційному просторі. Це вигідно скоріше нашим ворогам. Тому коли ви просуваєте такі тези, то не робите корисну справу... Вчинила людина злочин чи правопорушення? Тоді на неї має чекати покарання в рамках українського законодавства. А все інше з повістками — це явні перегини та маячня. Армія — це сьогодні сила, гордість та єдиний захист України, а не покарання. Пам'ятайте про це, коли починаєте вимагати покарання у вигляді повістки або передової.

● ПРЯМА МОВА

Зоя КАЗАНЖИ, блогер із Одеси, про майбутнє:

Я хочу жити тут. У своєму, дуже непростому, але рідному місті. Я не хочу європейських грошей, безкоштовного житла і мініподорожей на вихідні мальовничими місцями. І ви не хочете. Мені хочеться обійняти всіх тих, хто поїхав, рятуючи своїх дітей. Хто не знаходить собі місця і плаче ночами в м'яку і пахучу чужу подушку.

Я не знаю, як буде далі. Знаю лише, що ми маємо вирішальну війну. За право жити українцями на своїй землі. Саджати квіти і картоплю. Цілувати дітей. Обіймати коханих. Ходити в кіно. Пити каву і вино. Варити борщ — з квасолею і без. Влаштувати срачі в інтернеті. Обирати президентів і мерів.

Ми зараз маємо дуже важкий період. З втратами і горем. З відчаєм і болем. З питьмою і безнадійністю.

Ми маємо вистояти. Розумієте?

● РОСТІТЬ ЗДОРОВІ!

В Україні після «Євробачення» Стефаніями назвали 68 новонароджених

Перемога українського гурту Kalush Orchestra у міжнародному конкурсі з однойменною піснею спричинила моду на це ім'я

Ірусина ПРИХОДЬКО

Так звати маму вокаліста гурту Олега Псюка, повідомили у вітчизняному Міністерстві юстиції. На сьогодні ім'я Стефанія отримали вже 68 українських немовлят.

Як відомо, це жіноче ім'я походить від грецького імені Стефанос, Стефан, що в українській транскрипції звучить як Степан, і в перекладі означає «вінець», «діадема».

Тим часом Європейська мовна спілка вирішила, що пісенний конкурс «Євробачення» у 2023 році відбудеться не в Україні. Організатори, які побоюються війни, звернулися до Великої Британії, щоб обговорити можливість проведення конкурсу там, оскільки представник цієї країни посів друге місце. На таку заяву різко відповів міністр культури України Олександр Ткаченко. Він обурився, що це рішення прийнято без участі Києва, який уже встиг надіслати свої пропозиції щодо безпеки і місця проведення конкурсу в 2023 році на нашій території. «Проведення «Євробачення-2023» в Україні — це потужний сигнал для всього світу про підтримку України зараз. Ми будемо вимагати змінити це рішення, бо вважаємо, що зможемо виконати всі взяті на себе зобов'язання, на чому було неодноразово наголошено Європейській мовній спілці. Тому ми вимагаємо додаткових перемовин щодо проведення «Євробачення-2023 в Україні», — наголосив Ткаченко.

Отже, наразі питання підвишене. Найімовірніше, все залежатиме від ситуації на фронті і успіхів наших Збройних сил. Втім, зараз не тільки «Євробачення», а й, без перебільшення, доля планети залежить від ЗСУ.

До речі

Прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон хоче, щоб пісенний конкурс відбувся таки в Україні. «Я вважаю, щоб Київ чи будь-яке інше безпечне українське місто було б фантастичним місцем для його розміщення. До конкурсу ще рік, усе буде добре на той час», — сказав він.

● СПРАВЖНІЙ КОЗАК

У Канаді переможець лотереї передасть частину виграшу Україні

Пенсіонер, який зрівав джекпот у 70 млн доларів США, віддасть певну суму на повосенне відновлення нашої країни

Остап ЧЕРВ'ЯК

Інженер Марсель Люсьє вийшов на пенсію у 2002 році, він живе у Монреалі. Чоловік заявив місцевій пресі, що планує використати частину свого джекпоту на допомогу у відновленні України та підтримку проєктів для допомоги дітям з аутизмом. Також свій виграш Люсьє витратить на поїздку разом із дружиною в круїз, який кілька разів скасовували через пандемію COVID-19.

Марсель не уточнив, скільки саме грошей переахує для України, а скільки залишить собі. Але ми будемо вдячні навіть за один долар, бо рішення пенсіонера — це насамперед моральна підтримка для українців, нагадування про те, що світ таки не забуває про нашу боротьбу із рашистами. Дякуємо!

● ІЗ ПЕРШИХ УСТ

«Поливаю персики під дулом автомата»

На умовах анонімності «Главком» опублікував лист аграрія з окупованої Херсонщини, який розповів, як виживає

Віталій ТАРАНЕНКО

«РІК УТРАЧЕНО, ЗБИТКИ СТАНОВЛЯТЬ \$50 ТИСЯЧ»

Тримаю садки (персики, абрикоси, виноград) на площі 30 гектарів. Поблизу господарства розташовані кафе і готель. Усе відібрали росіяни, перетворивши готель на власну базу. Щоб потрапити на територію саду, кожного разу доводиться просити дозволу. Поливаю дерева під наглядом російського солдата з автоматом. Він контролює, що я роблю.

Багато великих аграріїв позалишали садки та поля і виїхали з області на підконтрольній Україні території. Ті, хто все ж залишився, а це здебільшого дрібні та середні підприємці, виживають як можуть.

Що стосується зернових культур, то в районі між Миколаєвом та Херсоном (поблизу села Олександрівка, яке знищили окупанти. — «Главком»), ніхто не збирає урожай — поля засипані снарядами, які не розірвалися. Туди не заїде жоден комбайн. Загальні площі втрат оцінюються кількома тисячами гектарів.

Я також втратив рік прибутку, не знаю, як далі жити. Попередньо свої збитки оцінюю у \$50 тисяч. Маю ще 20 гектарів пшениці. Навіть якщо її зберемо, то доведеться зерно віддати пайовикам. Щоправда, ще невідомо, як поведуть себе російські солдати. Може, все заберуть.

Головна проблема аграріїв на окупованій території — ринки збуту. Є два варіанти. Перший (нереальний) — вивезти на підконтрольну Україні територію. Другий — продати до Криму. Щоб вижити, доводиться продавати продукцію садівництва тільки до Криму. Хто я після цього в очах Збройних сил України та вільних українців? Палиця з двома кінцями.

«СОЛЯРКУ КУПУЮ У РОСІЙСЬКИХ СОЛДАТІВ ПО 20 ГРН/Л»

Рашисти самі підходять до аграріїв, пропонують придбати дизпальне для техніки. Я беру

● ПРЯМА МОВА

Ігор КЛИМЕНКО, голова Національної поліції, вважає дискусійним питання легалізації зброї в Україні:

Ми поступово повертаємося у деокуповані міста, намагаємося відновити мирне життя. І тут у мене вже до вас запитання: уявіть, що ви йдете по вулиці і знаєте, що кожен другий чи третій громадянин іде з вогнепальною зброєю. Кількість конфліктів на вулиці та випадків хуліганства збільшилася у десятки разів після зняття заборони на продаж алкоголю. Тому легалізація зброї — це дискусійне питання.

Фотоколлаж із сайту glavcom.ua.

Рашисти не просто мародерять і грабують Україну, а ще й хизуються цим перед усім світом.

у них солярку по 20 гривень за літр. Розраховувався гривнями. Російський рубль у нас ще толком і не ходить. Між іншим, мій товариш із Херсона, який тримає кафе, категорично проти приймати російські гроші.

На місцевих заправках російська солярка коштує 30 грн/л, бензин — 35 грн/л. Цього добра у них вистачає.

«КАПУСТА — 6 ГРН/КГ, М'ЯСО — 250»

У нас городина коштує копійки. Недавно побував на ринку в Херсоні. Кабачок — по 5 грн/кг, капуста — 6, огірки — 7, молюда картопля — 8 грн/кг. Це їхня собівартість. Продавці плачуть, бо нема куди збувати продукцію.

«Аби добратися до Херсона, мені треба проїхати три російські блокпости. Оглядають усе — перевіряють документи, обшукують авто. Окремо нишпорять у мобільних телефонах і обдивляються татування на тілі.»

Між іншим, до Криму херсонці не можуть самостійно вивезти врожай. Треба чекати на кримських оптовиків.

Водночас різко подорожчали м'ясо (двєчі — до 250 грн/кг) і тверді сири (400 грн/кг).

У магазинах практично немає української продукції, все російське. Приміром, вартість солодоців та кави зросла вчетверо порівняно з довоєнним часом. Наприклад, нинішня ціна батончика Snickers становить 80 грн. До війни він коштував 20 грн.

«ЗА ЧАС ОКУПАЦІЇ СХУД НА 20 КІЛОГРАМІВ»

Мешканців Херсонщини перевели на російські сім-карти. Платиш 100 рублів плюс надаєш паспортні дані — і сім-карта твоя. Але до її роботи є питання. Мобільний інтернет 4G ловить лише у великих містах. Тому я змушений їздити до Херсона, щоб поговорити з дружиною, яка виїхала на Захід України.

Аби добратися до Херсона, мені треба проїхати три російські блокпости. Оглядають усе, перевіряють документи, обшукують авто. Окремо нишпорять у мобільних телефонах і обдивляються татування на тілі.

Вони кажуть, що звільнили мешканців Херсонської області. Від кого і від чого? Мене «звільнили» від мого бізнесу! Якщо за день не вип'єш кілька пляшок пива, то мізки закиплять. Дуже важко психологічно. За час окупації схуд на 20 кілограмів...

Найближчі мої плани: на початку липня збираю урожай і, якщо нічого не зміниться, виїжджаю з Херсонщини. Тут жити нереально! Якщо до кінця року українська армія не деокупує область, далі буде ще важче. Повним ходом іде зомбування населення пропагандистським російським телебаченням.

Джерело: glavcom.ua.

● ЖИТТЯ З ЧИСТОГО ЛИСТА...

Фото Оксани КОВАЛЕНКО.

Радіємо життю на Волині: воно спокійніше, аніж в Авдіївці.

Нині Альберт Жуков ознайомлюється з архітектурою Луцька і, як і в молодості, слухає пісні улюбленого «Тріо Мареничів».

«Прокинешся вранці — додому хочеться, а туди — не можна...»

На Волині оселилося понад шістьдесят тисяч вимушених переселенців. Це люди різного віку, зокрема й пенсіонери. Серед таких — Альберт Жуков, який переїхав із родиною з Донеччини

Оксана КОВАЛЕНКО

У Луцьк переселенці прибули наприкінці березня. Вирішили рятуватися 14 березня, відколи рашисти почали масовано обстрілювати їхню рідну Авдіївку, а потім ще й стали лунати заяви, що нібито прагнуть забрати Донеччину. Альберт Жуков не може собі уявити, як би він міг жити під владою росіян. Пригадує, як зателефонував товаришу з Луцька і той без жодних роздумів запросив його до себе. Тож чоловік з дружиною та сім'єю сина вирушили на Волинь. Згодом сюди приїхали ще й теща й тітка.

— Винайняли тут житло для себе й дітей, — розповідає чоловік. — Невістка уже знайшла роботу. Молодець. Я на пенсії. Дружина поки що шукає роботу, і син — теж, але ж не все зразу... У чому знаходимо опору? Соцслужби допомагають — спасибі державі. Оформили статус переселенців, дають талони на безплатне харчування у 4-й гімназії. А ще допомагають одна релігійна община й благодійний фонд «Карітас Волинь».

Сам Альберт Жуков — пенсіонер. Ділиться, що має статус ліквідатора аварії на ЧАЕС, бо в 1986-му саме служив в армії в Києві, тож виконував у зоні екологіч-

ного лиха обов'язки зв'язківця. Згодом довелося працювати електрогазозварувальником на Авдіївському коксохімічному заводі, який до того, як його взяли бомбардувати рашисти, був найбільшим підприємством такого типу в Європі. Чоловікові є що згадати і є за чим шкодувати, але каже, що закликає домашніх (а іноді й самого себе) триматися:

— Знаєте, скільки всього було зароблено і залишено? Квартири наші, ремонт вдома тільки зробив, великий телевізор купив, балкон упорядкував. Син зупиняв, бо ж гул від обстрілів ми чули ще з 2014-го... А тут у двір «прильот» — і все повилітало... Добре, що ми в укритті сиділи. А за кілька днів — знов: сусід без руки лишився, бо вийшов покурити в двір — і «прилетіло»... А сусідка інша саме сміття виносила... Вам не передати весь той жах! Бажаю, щоб ніде такого в Україні не було!

А тут дуже гарно, тихо. Часто кажу своїм: «Радіємо життю на Волині: воно спокійніше, аніж в Авдіївці». Ми сім'єю любимо гуляти в парку Лесі Українки. Вулицю Сенаторки Левчанівської ходимо туди. Красиво, людно, музика звучить. За Центральним ринком дуже гарно. Я вже із сусідом познайомився і на риболовлю їздив... Правда, буває, прокинешся вранці — додому хочеться, а туди не можна: дому будь-якої секунди може не стати... Та життя не зупиняється. Головне, що ми в себе на Батьківщині і усі разом, з дітьми. Ми не поїхали ні в Польщу, ні далі. От і тримаємося разом!

* Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

● НЕХАЙ СМАКУЄ!

Фото із сайту tsn.ua.

«Ой вишеньки-черешеньки, Червоні, спілі, Чого ж бо ви так високо Виросли на гіллі!»

Леся УКРАЇНКА

«Виблискують черешні соковиті...»

Зазвичай цими ягодами ласують влітку у свіжому вигляді, використовують і як начинку для сезонної випічки. Однак багато хто полюбляє також заготовляти їх на зиму. Як і будь-які ягоди, черешню можна заморозити, проте цього зазвичай не роблять через те, що з неї погано видаляти кісточку. Більш поширені варіанти — варення, компоти, черешні у власному соку

ЧЕРЕШНЕВИЙ СОУС І ДО МОРОЗИВА, І ДО М'ЯСА

Інгредієнти: 0,5 кг черешень, 100 г цукру, 1 лимон (75–100 г), 15 мл бальзамічного оцту, 2 палички кориці, 3–4 гвоздички, 130 мл холодної води.

Приготування. Помийте черешні, видаліть кісточку. У каструлю з холодною водою додайте цукор, корицю, гвоздику, цедру і лимонний сік. Доведіть суміш до кипіння, проваріть ще кілька хвилин на середньому вогні. Всипте ягоди і на повільному вогні варіть до середнього загустіння, час від часу знімаючи пінку. Коли соус трохи охолоне, вийміть корицю та гвоздику, додайте бальзамічний оцет і перекладіть у банку. Зберігайте в холодильнику.

ПОЛУНИЧНО-ЧЕРЕШНЕВЕ ВАРЕННЯ

Інгредієнти: 500 г полуниці, 500 г черешні, 500 г цукру.

Приготування. Для цього варення бажано брати дрібні полуниці — приблизно такі ж завбільшки, як черешні. Черешні помити, подрилувати, засипати цукром і залишити на 2 години. Полуниці перебрати, швидко промити під проточною водою, щоб ягоди не стали водянистими. Черешню варити у власному соку на повільному вогні близько 30 хвилин, тоді всипати полуниці і варити ще 10 хвилин, постійно знімаючи піну. Охолодити варення, а тоді знову кип'ятити 10 хвилин. Гарячим розлити у стерильні банки і закати.

КЛАФУТІ З ЧЕРЕШНЯМИ

Інгредієнти: 2 скл. свіжої черешні без кісточок, 2 ст. л. пластівців мигдалю, 3 яйця, 0,75 скл. цукру, 1 ст. л. коричневого цукру, 0,5 скл. борошна, дрібка солі, 1 скл. молока, 2 ч. л. амарето або мигдалевого екстракту, 1,5 ч. л. ванільного екстракту, цукрова пудра для посипання, вершкове масло для змащування форми.

Приготування. Змастіть маслом форму для випічки, притрусіть її борошном, посипте мигдалем і викладіть на дно черешні. Увімкніть духовку, щоб прогрілася до 180 °С. Збийте яйця із цукром, додайте сіль та борошно. Влийте молоко, екстракт мигдалю або амарето, екстракт ванілі і збийте до отримання однорідної маси. Залийте тістом черешні. Поставте в розігріту духовку й випікайте 35–45 хвилин, до зарум'янення. Спробуйте на готовність зубочисткою: вона має виходити з тіста сухою. При цьому серединка пирога не повинна бути зовсім твердою. Щоб верхня скоринка не пригоріла під час випікання, накрийте його фольгою. Дайте пирогові охолонути, посипте цукровою пудрою і подавайте.

У ПРЯНОМУ МАРИНАДІ

Інгредієнти: 1 кг черешень, 1 паличка кориці, 10 г сухого кореня хрону, 0,5 ч. л. насіння гірчиці, 0,5 ч. л. коріандру, 2 гвоздички, 1–2 листки вишні, 2 ст. л. горілки, 1 ст. л. оцту, 2 ст. л. цукру, 1/3 ч. л. солі, 500 мл води.

Приготування. Помийте черешні. За бажанням можна дістати кісточку, але це не обов'язково. Приготуйте маринад: влийте в каструлю воду, оцет, горілку, сіль і цукор, покладіть хрін, гвоздику, корицю, коріандр та гірчицю, вишневе листя і доведіть до кипіння. Чисті сухі банки заповніть черешнями та залийте маринадом, розподіливши також і спеції. Закатайте. Зберігайте у темному прохолодному місці. Черешні промаринуються через 2 тижні. Тоді їх можна подавати як закуску або прикрашати м'ясні страви.

Наступний номер «Цікавої газети на вихідні» вийде 6 липня.

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик
«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».

Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.
Зареєстрована 6 листопада 2017 року.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальню — (0332) 72-38-94, з питань реклами — (0332) 77-07-70, приватних оголошень — (0332) 72-39-32, розповсюдження — (0332) 72-38-94.
ТЗОВ «Газета «Волинь»

п/р UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 4 друковані аркуші.
Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).
Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р 06.11.2017 р.
КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р.
РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 1071.

● **КРИЛА, ОБПАЛЕНІ ВІЙНОЮ**

Фото із сайту «Суспільне. Волинь».

Дідусь дуже тішиться обновкою.

«Вишиванка — це ніби я обійняв усю Україну! Мені так гарно, так радісно! Буду носити»

Для 92-річного Віктора Лопати з Лисичанська, який нині мешкає у Луцькій громаді, українське вбрання придбали працівники місцевого клубу

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Як розповіла директорка КЗ «Центр культури «Княгининок» Вікторія Мельничук, чоловік час від часу навідується в заклад, аби поспілкуватися з місцевими жителями та іншими переселенцями. Якось він обмовився, що мріє про вишиванку, тож йому вирішили її презентувати на згадку про Волинь.

«Класний подарунок, мені до лиця. В мене сині очі. Вишиванка — це ніби я обійняв усю Україну! Мені так гарно, так радісно! Буду носити», — каже Віктор Лопата.

У довоєнний період пан Віктор любив співати і грати на гітарі. Розповів, що знає сотні українських народних пісень.

До 24 лютого чоловік жив із дочкою та внуком у власному будинку. Через постійні обстріли спочатку родина ховалася у підвалі, а в середині березня переїхала на Волинь.

Переселенець каже, що хоче повернутися у свою домівку в Лисичанську і, як і до війни, господарювати на власній присадибній ділянці.

Чи буде куди повернутися і чи вціліла його хата — Віктор Лопата не знає, однак вірить у те, що Україна переможе і на його малій батьківщині буде мир.

*Публікацію створено за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

Усміхніться!

Якщо ви хочете, щоб чоловіку сподобався салат, додайте в нього порцію пельменів, пару сосисок, трохи ковбаси і все це добре перемішайте!

Ніколи не питай жінку про її вік. Чоловіка — про його зарплату. Шольца — дату поставки Україні важкого озброєння...

● **ЗНАЙ НАШИХ!**

«Міс Україна Всесвіт» готує їжу для батальйону ЗСУ

28-річна Вікторія Апанасенко (на фото) зізналась, що довідалася про свій новий титул дуже неочікувано: коли волонтерила і підпрацьовувала у ресторані

Лія ЛІС

Цьогоріч організатори «Міс Україна Всесвіт» відмовилися від традиційного святкового шоу, але, щоб мати змогу представляти Україну на конкурсі у США наприкінці 2022 року, вирішили все ж обрати нову переможницю. Нею стала торішня перша віцеміс Вікторія Апанасенко з Чернігова. Тоді її випередила Анна Неплях — ексучасниця шоу «Холостяк».

« — Нам зараз не до свята, але потрібно використовувати усі можливі засоби, щоб привернути увагу до подій, які відбуваються у нашій державі, — каже президентка конкурсу «Міс Україна Всесвіт» Анна Філімонова.

«Нам зараз не до свята, але потрібно використовувати усі можливі засоби, щоб привернути увагу до подій, які відбуваються у нашій державі. Саме тому ми вирішили не втрачати можливість представити Україну у фіналі відомого конкурсу «Міс Всесвіт», який має 70-річну історію та транслюється у кожній країні світу. Наша місія на міжнародній арені — розповісти про Україну та боротися за правду і мир на культурному фронті, закликаючи світову спільноту почути голоси нашого народу та зупинити росію і її жорстоку

Фото з фейсбук-сторінки MissUniversUkraine.

Дівчина допомагає столичному закладу Naive готувати їжу для батальйону Збройних сил України.

загарбницьку війну. Ми їдемо боротися не за красу, а за перемогу», — заявила президентка конкурсу «Міс Україна Всесвіт» Анна Філімонова.

28-річна Вікторія Апанасенко зізналась, що довідалася про свій новий титул дуже неочікувано: коли волонтерила і підпрацьовувала у ресторані. Дівчина допомагає столичному закладу Naive готувати їжу для батальйону Збройних сил України та для київських бабусь і дідухів, які залишились без родичів. Спочатку вони розвозили продуктові набори по Києву, а пізніше почали доставляти адресну допомогу і в найбільш постраждалих від воєнних дій мі-

стечка Київської області — Ірпінь, Бучу та Гостомель. Таким чином подругам вдалося підтримати вже сотні родин.

Вікторія закінчила факультет психології Київського національного університету ім. Тараса Шевченка за спеціальністю «Соціальна робота». Також дівчина працює професійною моделлю, а під час повномасштабної війни активно підтримує українські бренди. Володіє українською та англійською мовами. З дитинства займалася художньою гімнастикою, бальними та сучасними танцями, малюванням, брала участь у конкурсах читців поезії та прози. Пише вірші та готує до випуску власну збірку.

Ваша передплата - це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова»,

щотижня матимете шанс виграти 1000 гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!